

NATALJA ŠČERBA

ČASODĚJOVÉ

KORUNA ČASU

FRAGMENT

Časodějové Koruna času

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Natalja Ščerba
Časodějové – Koruna času – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

NATALJA ŠČERBA

ČASODĚJOVÉ

KORUNA ČASU

FRAGMENT

*Děkuji Evě, Taťáně a Pavlovi – mým prvním čtenářům,
kteří věřili časodějnému světu od samého začátku.
Děkuji těm, co došli s časodějí až na konec jejich příběhu.
Děkuji těm, co nyní cítí a vědí, že čas je vždy kouzelný!*

Příšeří neznámých komnat osvětlených měsíčním svitem
linoucím se z oken. Dlouhá řada dveří, vysoké průhledy
nekonečných enfilád. Prudké ohyby chodeb a dusot opa-
trných kroků utápějících se v tiché prázdnotě.

Vypadá to, jako by ten labyrint neměl konce. Ale Vasilisa jde
neúnavně vpřed a tuší, že znovu dojde k velkým železným dve-
řím s nápadným černobílým znakem školy Světločasů a Tem-
nočasů. Dveře se s mocným skřípotem otevírají... V dálce
vzplane svíčka a osvítlí průchod s vysokou lomenou klenbou
z čistého stříbra. Vasilisa se zastaví a poslouchá, jak v absolut-
ním tichu zvučně bije její srdce. Světlo svíčky se zamihotá, jako
by se ho průvan pokoušel uhasit, ale rázem se znovu rozhoří
jasným plamenem a pod stříbrnou klenbou ozáří něčí tmavou,
mlhavě známou siluetu.

A znovu uslyší vzdálený, ale naléhavý hlas – někdo ji volá,
znovu a znovu vykřikuje její číselné jméno. Chce udělat krok,
ale dveře se jí přímo před nosem zavřou. Někde za nimi se ozve
krátký našťvaný výkřik a opět – zvučná opakující se ozvěna je-
jího vlastního číselného jména...

Vasilisa pomalu otevřela oči.

Útržky zvláštního snu se neochotně vytrácely v neexistujícím světě přeludů. Vědomí se vracelo do reality a oživovalo v paměti současnost a minulost. Sužující vzpomínky na nedávné události se valily jedna za druhou jako mořské vlny, které neúnavně narážejí na potápějící se loď v ničivé bouři. Před očima jí znovu neúprosně přelétl perlový déšť, prstýnek z ozubených koleček otáčejících se v pomalém pravidelném rytmu, zachmuřený obličej otce, Mirákla, Černé královny... A do raního polospánku jí samozřejmě vstoupil Astragor v Markově podobě.

Bylo ticho... Ozýval se jen pravidelný chod starobylých stojacích hodin v Hlavní věži – to tikání Vasilisu pronásledovalo už od první minuty, co se objevila na Zmijulanu. Nejspíš kvůli tomu neustálému monotónnímu zvuku se jí už sedmou noc strávenou na zámku zdál stále stejný zvláštní a zneklidňující sen...

Vasilisa se zhluboka nadechla chladného vzduchu – oheň v krbu očividně v noci vyhasl a v pokoji se k ránu rychle ochladilo. Kovaný zásobník na dříví v podobě hada stočeného do klubíčka byl prázdný a Vasilisa neměla ani tušení, kde by mohla sehnat další polínka.

Už před týdnem, v den přechodu na Zmijulan, dostala dopis od Roka. Ze stojacího nultého zrcadla vyletěl lístek žlutého papíru popsaný drobným nedbalým písmem a přistál přímo na krbové římse. V dopise stálo, že Astragor je velmi zaneprázdněn, a proto nové žákyňi z důvodu její bezpečnosti prozatím zakazuje chodit po zámku.

Vasilise přidělili pokoj až na samém vrchu kruhové věže na nároží, přestože dívka doufala, že ji ubytují společně se Zacharou nebo alespoň v blízkosti jejího pokoje. Ale dívky se rozloučily hned první večer, poté co Vasilisa podepsala smlouvu s velikým duchem Ostaly, a na celý rok tak vstoupila k němu do

učení. Kruhový pokoj s vysokým stropem neměl žádná okna ani dveře, jen nízký otvor s oblou klenbou, za kterou vedlo úzké točité schodiště až na vrchol věže.

Na stěnách z černých panelů s drobným zlatým vzorkem visely kulaté svítlny na úhledných bronzových ramenech. Široké ohniště krbu zakrývala železná mříž z hustého spletence hadů s úzkými trojúhelníkovými hlavičkami a dlouhými rozdvojenými jazýčky. Po kraji velkého půlkruhového krbového výklenku se táhl ponurý ornament ze zlatých lístků břechtanu a ostrých netopýřích křídel. Stejný vzor rámoval také zrcadlo určené k přechodům, které viselo nízko nad zemí na stěně vpravo za schodištěm. Po obou stranách zrcadla stály dva staré vysoké svícny, jejichž nožičky ovíjel břechtan se zlatými lístky, v záhybech zčernalými od letitých sazí.

V pokoji byla cítit neviditelná přítomnost pána domu, předsedy Řádu Dragocijů – dokonce i na hřbetech obrovských otřepaných knih na polici byly vytlačené vzory netopýřích křídel a svazek čistých žlutých papírů ve skříňce byl sepnutý řemínkem se sponou v podobě okatého netopýra.

V místnosti byl cítit zatuchlý pach dlouho nevětraného prostoru. Působilo to dojmem, že předchozí obyvatel pokoje tu žil už před mnoha lety. Pod dřevěnou postelí s vyřezávaným čelem s šiškami a ostrými špičkami, připomínajícími spíš část plotu pochmurného domu než čelo postele, jednou Vasilisa objevila starožitnou brož v podobě černého křídla netopýra – poškrábanou, s naštípnutým okrajem a oprýskaným zlatým lemováním. Dívka si pomyslela, že by mohla pomocí tikkeru zjistit alespoň něco o předchozím obyvateli kruhové věže, a tak ji schovala do své brašny-časovače. Před poličkou na knihy ležela předložka z bílé kožešiny nějakého dlouhosrstého zvířete a vedle krbu byl nízký stolek se dvěma taburety. Na stole Vasilisa našla známý stříbrný talířek – zřejmě se ji nechystají umořit hladý, což už

samo o sobě bylo dobré znamení. A také tam stála petrolejová lampa s modrým sklem. Vasilisa kdysi takovou viděla v muzeu, když tam byli na exkurzi se školou. A teď už sedmý den hořel v lampě krásný plamínek. Jas lampy bylo možné regulovat otáčením kolečka, ale plamen nikdy nezhasínal úplně. A olej ve spodní nádobě nikdy neubýval. Nejspíš to byla speciální časodějná lampa.

Interiér bez oken působil pochmurně, ale schodiště vedoucí na střechnu vyrovnávalo veškeré nedostatky pokoje. Především díky naději, že bude moct lézt na střechnu a létat na Vánici, která přiletěla na zámek za svou majitelkou. I když prozatím bydlel lunopták společně se svými druhy v jiné rohové věži Zmijulanu.

Dnes měl nadejít rozhodující okamžik vysvobození z jejího vězení. Astragor buď dodrží slovo a skutečně Vasilise dovolí u něj studovat, nebo se vyplní její nejhorší obavy a ona už nikdy nevyjde z tohoto pokoje.

Vynucené nicnedělání dívku soužilo čím dál tím víc. Vasilisa se samozřejmě několikrát pokoušela projít nultým zrcadlem, vyvolat svůj časolist a dokonce i vzlétnout z nejvyšší podesty věže. Mohla sice používat tikker, ale i ten fungoval hůř než obvykle. Na věž byly nejspíš nanесeny nějaké speciální efery tlumící časodějnictví. Ale nejvíce Vasilisa strádala izolací od vnějšího světa – pořád doufala, že bude moct přátelům, a hlavně otci a Černé královně, vysvětlit své rozhodnutí v dopisech. Kdoví, co si teď o Vasilisině činu myslí... Ale Astragor svou novou žákyni bohužel zcela odřízl od všeho, co ji spojovalo s Eflarou.

Dívka často vylézala na úplný vrcholek věže, a aby zahнала smutek a stesk, dlouhé hodiny hleděla mezi čtvercovými zuby cimbuří na daleké hory, které se někdy utápěly v modrošedém oparu ranního šera, někdy zářily v paprscích jasného slunce a jindy se ztrácely mezi třpytivými hvězdami na nočním nebi. Ale i tato jediná možná zábava jí přinášela stále menší radost.

Od dnešního rána už Vasilisa neměla stání, křížovala prostor své týdenní kobky krátkými svižnými kroky. Jak ji přijmou obyvatelé tohoto strašidelného zámku? Pomůže jí Zachara v pátrání po Fešovi? Proč si Astragor usmyslel vzít Vasilisu do učení, co má asi za lubem? V hlavě se jí rojily ještě desítky dalších nahlas nevyřčených otázek, jako hejno malých ptáčků chaoticky létajících sem a tam.

Poté, co bez zvláštní chuti sežvýkala obložený chléb ze stříbrného talířku, jí na časodějný náramek konečně přišla krátká zpráva od Zachary. Kamarádka jí psala, že dostala svolení ji navštívit. Vasilisu ta zpráva nadchla. Už hodinu točila ze zvědavosti tikkerem nad stříbrným talířkem. Brzy ji však přestalo pozorování mantis nejrůznějších pokrmů – od chlebiček se salámem až po pečené prase s jablkem v ústech – bavit, a tak vstala a šla k zrcadlu s nadějí, že se snad brzy setká se Zacharou.

Vasilisa se dokonce dotkla toho ideálně hladkého stříbřitého povrchu rukou. Zrcadlo se zčeřilo, nečekaně snadno se podvlnilo a vpustilo dívku do časového přechodu.

Vasilisa sváděla vnitřní boj celých deset sekund. Nesmí přece vycházet ze svého pokoje... Ale zrcadlo funguje! Takže snad přece může?

„Celkem vzato,“ pronesla nahlas s jistotou, „krátká procházka mi určitě neuškodí.“

Nejprve pomalu prošla dlouhou otevřenou galerií přiléhající ke všem čtyřem stěnám zámku – jižní, východní, severní

a západní. Pak sešla do zahrady, brouzdala mezi mléčně bílými sochami zvláštních ptáků s velkými rozpráhnutými křídly a ženskými tvářemi. Nakoukla dokonce do nádvoří, kde se nacházela známá Studna času s kamennou časodějnickou střelou ovinutou výhonkem svlačce s Šarlatovým kvítkem.

Vasilisa byla překvapená, že cestou nikoho nepotkala. Několikrát se v boční chodbě a na schodištích mihl čísi stín, ozýval se vzrušený šepot, ale utichl vždy, jakmile se přiblížila.

Vasilisu ta okolnost natolik povzbudila, že zamířila do Hlavní věže.

Hodinový sál přivítal její kroky pustou ozvěnou a stále stejným pravidelným tikáním hlavních zmijulanských hodin. Byla tu tma, svítily jen některé svícny a oheň ve třech dračích tlamách sotva doutnal.

Vasilisa došla k hodinám stojícím uprostřed sálu. Pohyblivé postavičky se stále vzájemně byly lhostejně po hlavách časodějnickými střelami a vyťukávaly tak čas.

Dívka si mimoděk vzpomněla, jak se u těchto hodin setkala s Fešem, když se vracela z tajné výpravy do Rozeklaného zámku. Tehdy její příchod neprošel bez povšimnutí a ona upadla do zajetí. Na Feše se strašně rozzlobila, protože si myslela, že ji zradil...

V rohu najednou tiše zazvonil zvoneček a někdo spěšně vyšel ze zrcadla. Ozvaly se hlasy a tichý hovor. Lustry se téměř zároveň rozsvítily a ozářily sál jasným světlem. Vasilisa se tak tak stihla schovat za hodiny, zašeptat své číselné jméno, zahalit se svými křídly a stát se tak neviditelnou.

Kroky se blížily. Vasilisa opatrně vykoukla zpoza korpusu hodin a spatřila Roka v černém obleku s nějakým neznámým zrzávým mužem – vysokým, hubeným a od pohledu nepřijemným, se zlým výrazem ve tváři.

„K čemu taková záře?“ zamračil se nespokojeně zrzek, když

se zastavil u krbu a natáhl ruce k ohni. „Proč přitahovat zbytečnou pozornost? Nevyžaduje snad záležitost tvého velitele zvláštní diskrétnost?“

„Už tě očekává, Šakle,“ pronesl potichu a odměřeně Rok. „Požádal mě, abych vás nechal o samotě.“

„Čeká mě nějaká zajímavá prácička?“ uchechtl se nečekaně neznámý. „Kdo se provinil tentokrát? Doufám, že ne ty, Roku Dragociji? Musím přiznat, že mi strašně lezeš na nervy... A s radostí bych tě trochu přidusil.“

Rok se na to zatvářil kysele, což na Šaklově tváři vyvolalo další nepříjemný škleb.

Vasilisa udělala několik opatrných krůčků směrem k nim. Co když ten člověk přišel kvůli Fešovi? Nebo kvůli ní...

Muž se najednou prudce otočil a pohlédl přímo na Vasilisu. Dívka se ani nestihla vzpamatovat, když se jeho oči – zlé, chladné a nehybné – ocitly přímo před jejím obličejem.

V dalším okamžiku ji Šakl popadl za límec – Vasilisa jenom vyjekla. Jak je možné, že ji viděl?! Vždyť byla neviditelná!

„Slyším i bzukot komára poletujícího v tomhle sále,“ pronesl muž, zatímco si svůj úlovek opovržlivě prohlížel. „Natož šourání příkrádajícího se mláděte... Co tady ta prašivá lištička dělá?“

Rokův obličej zkrivila nasupená grimasa.

„Nech ji být...“ pronesl pomalu. „To je nová Astragorova žákyně. Nejspíš zabloudila.“

V jeho očích pod nízkým širokým obočím se zlostně zablýskly černé blesky. Ale muž se splněním Rokova příkazu nepospíchal. Hleděl podrážděně do dívčiny tváře, jako by se snažil vzpomenout, kde ji už viděl.

„Není mu podobná,“ pronesl se zřejmou lítostí. „I když povahu má určitě po tatíkoví! Leze, kam ji nikdo nezval, a špehuje... Tvůj tatíček vždycky rád strkal nos do cizích věcí... S velkou

radostí bych mu rozbil lebku,“ pokračoval s nepochopitelnou lítostí a Vasilisa zbledla. „Vyklouzl mi, mizera... A přitom jsem tomu nafoukanému hejskovi Ohnivému málem zakroutil tím jeho hubeným krkem. Nepřál jsem si nic jiného než se dívat, jak se jeho hlava kutálí na podlaze, jak vyhasíná ten jeho arogantní pohled... ale ukázalo se, že je až moc slizký...“

„Šakle!“ pronesl varovným tónem Rok a vykročil směrem k nim. „Astragor tě očekává.“

Šakl najednou prudkým pohybem pustil límec dívčina pláště, div Vasilisa neupadla. Hořela studem, ale nevěděla, co má dělat – zůstat, nebo se dát na úprk?

Šakl bez dalšího slova zamířil k točitému schodišti, vyrazil vzhůru a brzy zmizel v temném otvoru.

Rok vmžiku ztratil o Vasilisu zájem, očividně se ji nechystal napomenout za svévolnou procházku. Zamířil rovněž ke schodišti, ale náhle jej zastavilo zvolání:

„Roku, počkej!“

Černá záda sebou trhla a znehybněla. Chlapec se otočil na místě jako šídlo a chmurné oči pod nízkým obočím se upřely na Vasilisu.

„Počkej,“ zopakovala Vasilisa překvapená vlastní smělostí.

„Poslouchám,“ ozval se odměřený hlas.

Vasilisa na okamžik zaváhala, ale vtom zašeptala:

„Jsem si jistá, že víš, kde je teď Feš... Řekni mi, jak ho můžu zachránit... Vždycky ses k němu choval hezky, vím to.“

V Rokově obličejí se neprojevila žádná emoce. Jen jeho záda se ještě více shrbila, až Astragorův syn vypadal jako starý uschlý strom.

Vasilisa trpělivě čekala. Věděla, že se Rok kdysi pokoušel Feše varovat před nebezpečím, a dokonce se za něj postavil na letním táboře... Dívka si byla jistá, že Rok má obavy o Fešův osud. Kdyby jí tak dal alespoň jeden záchytný bod.

Tenké rty se nakonec rozlepily:
„Ber to tak, že Feš je mrtvý.“
A jeho postava se rozplynula v přítmi točitého schodiště.

Vasilisa se po takovém vývoji událostí rozhodla vrátit do své rohové věže. Najednou si vzpomněla, že Zachara a Feš o tom člověku mluvili jako o nájemném vrahovi, který plní ty nejohavnější příkazy, a jeho přítomnost na Zmijulanu nikdy nevěští nic dobrého. Teď jí ale dělalo starosti něco jiného. Odkud ji Šakl zná a proč podle všeho nechová k Severinovi staršímu zrovna přátelské city? Co tím myslel, když říkal, že by rád jejímu otci rozrazil lebku? To je ale děsivé individuum...

Zato v pokoji na ni čekalo překvapení: na posteli seděla Zachara.

Kamarádka byla zachumlaná do tmavě fialového pláště, protože v pokoji bylo chladno.

„Vasiliso, ty se snad otužuješ nebo co?“ pronesla Zachara po bouřlivém přivítání. „Máš tady příšernou zimu... Pojďme si zatopit.“

„Není čím,“ pokrčila lítostivě rameny Vasilisa a ukázala na prázdný zásobník.

„To je zvláštní, dřevo mají obvykle na starosti sluhové z přízemí... Víš co, zajdeme pro dřevo samy, vím kam.“

Vasilisa měla ze shledání s kamarádkou takovou radost, že jen mlčela a poslouchala Zachařino žvatlání o Jeanu-Jacquesovi,

jak mu namalovala jeho portrét a kuchař jí z vděčnosti upekli celou horu sušenek s polevou ve tvaru smějících se obličejů s ofinou a ocásky, které navíc nazval *zacharita*. A taky jak se konečně pomstila Felixovi – svému dávnému nepříteli, když mu do postele nastražila chcípého netopýra. Teď se jen obávala odvetu, ale naštěstí už přijala bezpečnostní opatření, a vůbec, Felix je prý strašpytel a hlupák.

Takhle došly až na konec severní stěny, sestoupily po nenápadném vnějším schodišti a ocitly se u dlouhé kůlny, až do stropu naplněné dřevem. Dívky vzaly každá těžký svazek polínek a s námahou a krátkými přestávkami na odpočinek svůj těžký náklad dotáhly do pokoje.

Ani na zpáteční cestě nikoho nepotkaly. Vasilisa na tu zvláštní okolnost upozornila kamarádku.

„Astragor nařídil, aby se k tobě nikdo nepřibližoval,“ poučila ji hned Zachara. „Ale neboj se, ještě budeš ráda, že tě teď nikdo neotravuje.“

Než se oheň rozhořel, dívky mlčely, jenom si nad plamenem ohřívaly prokřehlé ruce.

Nakonec to Zachara nevydržela a spustila jako první:

„Myslíš, že Feš doopravdy... zmizel navždy?“ zeptala se tiše a úzkostlivě pohlédla na zrcadlo časového přechodu.

Vasilisa se také podívala tím směrem – povrch zrcadla byl nehybný, takže na blízku nikdo nebyl.

„Nemyslím,“ pronesla s jistotou Vasilisa a mimoděk stiskla stříbrný prstýnek. Srdce jí poskočilo leknutím – na okamžik se jí zdálo, že prstýnek přestal fungovat, ale ne, malinkatá ozubená kolečka se stále neznatelně otáčela. Zbývalo jen se rozhodnout, jestli má o tom prstýnku Zachara říkat. Co když teď musí všechno hlásit Astragorovi? „Myslím, že nesmíme ztrácet naději,“ dodala Vasilisa, když viděla, že kamarádka čeká na vysvětlení.

„Musíme najít způsob, jak mu pomoci,“ pronesla tiše Zachara. „Ale já nemám ani tušení jak.“

„Já také ne,“ povzdechla si Vasilisa. A v duchu: *Ale určitě na to přijdu.*

„Jedna věc mi dělá starosti...“ Zachara se upřeně zahleděla do jasného veselého ohně. „Kdyby se Feš rozhodl utéct, určitě by mi to řekl. Ale bohužel jsem od něj nedostala vůbec žádné znamení... A navíc, včera na vyučování Rok oznámil, že Feš zbloudil v čase a nikomu se nepodařilo vypátrat žádnou stopu.“ Dívka ze všech sil stiskla rty, ale brada se jí zachvěla a prozradila silné rozrušení. Její srdíčkový obličej vypadal najednou bezradně a žalostně – Vasilisa ještě nikdy neviděla kamarádku tak skleslou. Jak o ní jen mohla pochybovat? Tím spíš, že kamarádka jí prokázala absolutní věrnost, když ji nechtěla lstí vylákat na Zmijulan. Ale mazaný Astragor to měl určitě dobře promyšlené a tušil, že Vasilisa sama nebude chtít nechat Zacharu na holičkách, a proto vyslal Roka...

Vasilisa ještě chvíličku váhala, ale nakonec pronesla:

„Feš je určitě naživu. A já mám důkaz.“

Zachariin nechápavý tázavý pohled ji povzbudil, a tak kamarádce pověděla celou pravdu o Fešově podivuhodném dárku.

Zachara vyslechla Vasilisu do konce a pak tiše hvízdla – radostí nebo úžasem nebo možná nedůvěrou. Každopádně si prstýnek velmi pozorně prohlédla a obracela při tom Vasilisinu dlaň chvíli na jednu, chvíli zase na druhou stranu.

„A mně se ani slůvkem nezmínil!“ neodpustila si výtku. „Říkáš, že ti ho poslal po Nikovi? To se podívejme, takže tomu blondýnovi důvěřoval, a mně se nepodřekl ani omylem!“

„Myslíš, že je ten prstýnek s Fešem opravdu propojený?“ zeptala se Vasilisa s nadějí v hlase. „Určitě by něco takového uměl vymyslet,“ řekla Zachara. Už nedokázala udržet emoce na uzdě. Vyskočila a začala přecházet po pokoji.

„Bratránek vyráběl jinačí věcičky!“ oznámila hrdě. „Vzpo-
meň si na letouna! Nebo na ten létající kobereček pro Nika...
A taky pořád zdokonaloval časolisty – vytvářel různá zákoutí,
skrýše, tajné přechody a pasti, pro případ, že by někdo pronikl
do cizího časolistu. Představ si, že Feš má skrýš někde v čase, do
které se můžeš dostat jen přes složitý časový labyrint. Bohužel
nevím kde, nikdy mi to neřekl... Říkal, že kdyby mě mučili,
vyzradila bych to. Zkrátka, neustále vyráběl podobné legrácky.“
Zamyšleně přejela pohledem po pokoji. „V tomhle pokoji jsem
nikdy předtím nebyla,“ změnila najednou téma. „Nevíš, kdo
tady předtím bydlel?“

Vasilisa si odfrkla.

„Myslela jsem, že mi to řekneš ty.“

„Ale kdepak, jak bych to mohla vědět.“ Zachara kroutila
hlavou na všechny strany a se zájmem si prohlížela obsah při-
hrádek knihovny. Najednou si dívka všimla plamínku v lampě
na krbové římsě. „Páni!“ zvolala vmžiku nadšeně a vyskočila na
nohy. „To je přece věčnolampa, nebo ne? Kdo ti ji dal?“

„Už tady byla,“ odpověděla Vasilisa trochu zaskočená kama-
rádčíným živým zájmem. „Ta lampa pořád svítí, i když se ji po-
koušíš zhasnout.“

„Darují se pro štěstí,“ vysvětlila Zachara. „Jako symbol úspě-
chu a dlouhověkosti. Říká se, že když si ji člověk vezme s sebou
do časového přechodu, osvětluje to nejdůležitější – třeba uka-
zuje cestu nebo pomáhá nalézt ztracené věci... Už jsi nad ní
zkoušela tikkerovat?“

Vasilisa mlčky přikývla. Za ten týden točila tikerem snad nad
všemi věcmi v tomhle pokoji, ale většinou s nevalným úspě-
chem. Což také Zachaře sdělila.

„Nejspíš jsou nad touhle věží umístěny antihodiny,“ prohlá-
sila s jistotou Zachara. „Taková věcička, která tlumí veškeré
časodějnickví... Ale zato si spolu můžeme vykládat, cokoliv

chceme, a nikdo nás nemůže odposlouchávat!“ Dívka se plácla do čela. „Jak to, že mě to nenapadlo dřív! Proto jsem nechtěla mluvit o Fešovi,“ dodala trochu tišeji.

„A co tvoje tetování?“ zajímala se Vasilisa. „Cožpak ho... A co vlastně znamená?“

„Všichni jsme přes to tetování propojení,“ začala vysvětlovat Zachara. „Všichni Dragocijové a všichni starší žáci... Třeba když se k tobě snaží dostat někdo z našich, to tetování tě začne trochu pálit. Taky se mezi sebou můžeme domlouvat v myšlenkách, ale jenom když jsme na Zmijulanu. Stačí si co nejpřesněji představit obličej toho, s kým se chceš spojit. Ale ostatní členové řádu tě při tom mohou odposlouchávat, proto tento druh spojení skoro nikdo nepoužívá... No a samozřejmě, Astragor vždycky ví, kde se každý z nás právě nachází... Ale vždyť ty přece také musíš mít naše tetování!“

Vasilisa se mimoděk dotkla rukou svého krku.

„A to je povinné? Vždyť já mám smlouvu s vaším Astragorem jenom na rok.“

„To já nevím,“ pokrčila rameny Zachara, „ale tetování je určité na celý život. Z Řádu přece nejde vystoupit, taková zrada se krutě trestá... začasováním. Ale ty se nemusíš ničeho bát,“ pokračovala rychle kamarádka, když viděla, jak Vasilisa zbledla. „Ty určitě žádné tetování mít nebudeš. A víš co,“ pronesla tišeji, „nebydlíš ani v Hlavní věži, i když jsi starší žákyně. Ani já, ale já mám tetování proto, že jsem Dragocijová... Feš se se mnou vždycky mohl spojit v myšlenkách, ať se nacházel v kterékoli části zámku. A nikdo nás nemohl odposlouchávat, protože vždycky vytvořil speciální ochranu. Když se o to někdo pokoušel, jako třeba Felix, neslyšel naše hlasy, ale fučení silného větru nebo hlasitý výsměch...“

Zachara se při vzpomínce na bratrance odmlčela a opět ze-
smutněla.

A Vasilisa si pomyslela, že by bylo dobré zahájit pátrání po Fešovi co nejdříve, dokud může chodit po zámku bez zvláštního povolení.

„Pojďme se podívat do Fešova pokoje, jestli tam nenajdeme nějaké stopy,“ navrhla opatrně kamarádce. „Určitě tam nechal něco spojeného s prstýnkem.“

Zachara div nenadskočila údivem. Její pohled vypovídal o jediném – Vasilisa se zbláznila.

„Cítím, že by tam mohla být nějaká nápověda,“ nevzdávala se dívka. „Feš mohl tušit, že na něj Astragor chystá nějakou léčku.“

V Zacharičině pohledu probleskl zájem.

„Možné je všechno... Ale ty nechápeš, že vcházet do pokojů starších žáků bez zvláštního povolení je přísně zakázáno. Nedej veliký čas, aby se to dozvěděl Rok nebo Vojt...“

„Jestli se bojíš, půjdu sama,“ pohodila umíněně hlavou Vasilisa. Do Zachary jako by hrom uhodil.

„Já že se bojím?! Nikdy v životě jsem se ničeho nebála! Mám strach hlavně o tebe. Už tak seš...“ Zarazila se, ale pokračovala: „A víš co, vůbec jsi sem neměla lézt. Je smůla, že se učitel,“ mimoděk ztišila hlas, „začal zajímat o tvůj dar... Určitě má něco za lubem a mně se to ani trochu nelíbí.“

Zavládlo nepříjemné, trapné ticho.

„Mně taky ne,“ zabručela nakonec Vasilisa, kterou šířaly pochybnosti, jestli udělala správně, když souhlasila, že pojedje se Zacharou na celý rok na Zmijulan. Jak moc se o ni teď asi Černá královna, Mirákl a otec bojí... Určitě o ni mají strach... Dokonce i otec. „Poslyš,“ pronesla pomalu Vasilisa, když si vzpomněla na nedávné setkání v Hodinovém sále. „A ten Šakl, pamatuješ, jak jsi mi o něm říkala...“

„Blázníš?!“ vykulila rázem oči Zachara. „Ani to jméno radši nevyslovuj, nebo ještě přivoláš neštěstí. Nedej veliký čas, aby se objevil u nás na zámku...“

„Jenže já jsem ho tu právě viděla,“ skočila jí do řeči Vasilisa a začala líčit, co se přihodilo.

Zachariin výraz se během jejího vyprávění několikrát změnil.

„To, že přišel, není vůbec dobré,“ řekla nakonec a tvářila se mrzutě. „Něco se chystá... A taky není dobré, že toho o tobě tolik ví. Třeba to, že jsi dcera Severina Ohnivého.“

„Podle všeho mého otce nenávidí,“ přitakala smutně Vasilisa. Zachara si najednou odfrkla.

„Šakl nesnáší všechny vyšší hodináře!“ oznámila. „Povídá se, že časodějnictvím pohrdá a sám se dokonce za svůj časodějný dar stydí. Má sice jen třetí stupeň, proto nemá křídla... Slyšela jsem, že právě kvůli těm křídlům je vůči hodinářům tak zatrpklý – nemůže létat ani bojovat. Nikdo neví, kdy přišel na Zmijulan poprvé, ale s jeho příchodem byla vždy spojená záhadná zmizení časodějů, kteří se Astragorovi protivili. Asi je ti jasné, že někdo, jako je náš učitel, má spoustu nepřátel...“

„Mluvíš o ostalských časodějích?“ Vasilisa také začala šeptat. „Myslím tím hodináře, kteří nepodporují Astragora.“

„Ano, samozřejmě! Dá se říct, že je jedna velmi silná rodina, která žije někde za Dragolisem... Pst!“

Zachara si přiložila prst ke rtům a pak ukázala na své tetování. Vasilisa pochopila, že jde o spojení – asi se někdo k Zachaře připojil.

„Aha... právě jsem dostala pozvánku na vyučovací hodinu starších žáků,“ pronesla Zachara po chvíli. „Dnes večer.“

Dívky se znovu odmlčely.

A najednou se ozval krátký signál, který narušil napjaté ticho. Vasilisa zdvihla ruku s časodějným náramkem k očím.

„Máš pravdu,“ pronesla rozrušeně, poté co si zprávu přečetla. „Dnes večer budu mít první hodinu.“

Uzavřené zasedání Radosvěta v Lazoru probíhalo už několik hodin. Sjely se na něj nejvlivnější víly a fúrie, všichni vážení časodějové a předsedové hodinářských dílen z celé Eflary. Bílé lóži předsedal samotný Astarius, nalevo od něj se rozkládala lóže světlých víl a zprava byla lóže fúrií – temných víl.

Na začátku víly představily shromáždění novou královnu – Diaru Delšovou, kterou poddaní okamžitě prohlásili Perlovou královnou za to, že osobně rozvěsila na větvích Velkého dubu provázky perel, jež posypaly břeh Černého jezera poté, co byla Lissa, Bílá královna, začasována.

Nová vládkyně víl Radosvět ujistila, že jsou připraveny podpořit časoděje, jinými slovy uzavřít nové válečné společenství Eflary proti velikému duchovi Ostaly.

Černá královna tak kategorická nebyla. Stanula vprostřed Lazoru, odhrnula si závoj z tváře a oznámila, že temné víly budou vždy zastávat zájmy eflarských hodinářů, ale požadovala důkazy, že Astragor má skutečně v plánu narušit časovou propast a Eflařany napadnout.

„Astragor Eflaru nepotřebuje,“ prohlásila královna. „Vždycky naši planetu nenáviděl a pohrdal jí. Všichni máme v živé

paměti nedávné události v době rozkvětu Šarlatového kvítku. Nebýt vynalézavosti mladých klíčníků, a obzvláště Vasilisy Ohnivé, náš svět by upadl do bezčasí. Myslím, že nastala chvíle předložit velikému duchovi Ostaly jednoznačné ultimátum... Ale ne dříve, než zachráníme Vasilisu Ohnivou, Černou klíčnici, která momentálně přebývá na Zmijulanu díky lstivosti velkého ducha.“

„A kde je Severin Ohnivý, otec Černé klíčnice?“ zeptala se najednou hlasitě Diara Delšová, nová královna víl. „Že by se bál o osud své dcery? Nebo snad už dávno utekl?“

Ve vílíně lóži se ozvaly úsměšky a souhlasné brblání.

„Můj syn má plné právo se zodpovídat za svá slova a činy sám,“ odpověděla chladně Černá královna. „Po zasedání osobně zaletím na Černovod a zjistím jeho další plány... Ale teď, vážené světlé víly, bych ráda slyšela alespoň jeden rozumný návrh od vás.“

A Černá královna se hrdě vzdálila na své místo v lóži fúrií.

Doprostřed kruhu se postavil Konstantin Lazarev, Nikův otec. Poté, co dostal svolení promluvit, pronesl:

„Právě jsem dostal hlášení od našich špehů na Zmijulanu... Zvěsti se potvrdily – Astragor se usídlil v těle Zlatého klíčníka Marka Lachtiče... Začasovanému chlapci už není pomoci.“

Dav lidí, víl a fúrií zašuměl a ozval se znepokojený, vzrušený šepot reagující na takovou novinu. Kdosi užasle vzdychl, ozvaly se i zlostné výkřiky, kdesi v zadních řadách se rozléhalo žalostné vzlykání.

Lazarev počkal, až se shromáždění utiší, a pokračoval:

„Navíc se mu podařilo otevřít Zlatou komnatu a...“ udělal pauzu, zdůrazňující vážnost této informace, „a ukrást proslulou Zlatou střelu, která má schopnost nekonečně se množit v prostoru. Jeden z nejstarších časodějných výtvorů samotného Eflariuse. Náš člověk nám sdělil, že Astragor plánuje postavit z ko-

pií této zázračné střely časový most, po kterém budou moct duchové proniknout na Eflaru. Jak všichni víme, zlato nepodléhá času, a proto je důvod se tohoto plánu obávat.“

V Lazoru zavládlo napjaté ticho. Poradci na sebe vzájemně pokukovali, ale nikdo se neodvážil vyslovit nahlas jednu jedinou otázku: Co se stane, když se duchové dostanou na Eflaru?

Najednou se samotný Astarius zvedl ze svého místa. Pomalu pozvedl svou střelu-berlu a upoutal na sebe pozornost mírným ťuknutím do podlahy lóže.

„Jestli se duchům Ostaly podaří dostat se po zlatém mostu na Eflaru, naruší se tok času. Historie této planety se vrátí zpět, dojde k pokřivení všech časových paralel a prostorů jim podřízených. Víme, že Čas, který je už tisíc let stejný, potřebuje obnovit. Brzy se musí objevit nový Pán času a stane se jím časoděj, který se pro tuto roli hodí nejvíce. Zlatý most ale může preference takového kandidáta změnit...“

„Proto to nesmíme za žádnou cenu dopustit,“ dodal Lazarev, jakmile se Astarius znovu posadil a začal se tvářit nepřítomně, jako by už přemýšlel o čemsi jiném, neméně důležitém. „Úplně postačí, když se jim podaří převést tři silné duchy – a jejich plán se podaří. Jinými slovy, jestli se Astragor stane Časem, všem nám bude hrozit velké nebezpečí.“

Jen co Lazarev dořekl poslední slovo, všichni poradci se do slova vzbouřili. Začali mluvit jeden přes druhého, vysvětlovat cosi svým sousedům nebo všem zároveň. Lidé, víly i fúrie se vzájemně překřikovali:

„To je válka! Budeme chránit naši zemi! Už dávno jsme se měli duchům pomstít!“ křičeli jedni.

„Musíme se domluvit! Svoláme naléhavou poradu! Budeme vyjednávat!“ namítali druzí.

„Třeba ta informace není pravdivá! Žádný most zatím nestojí! Duchové nemůžou přejít do budoucnosti!“ doufali další.

Křik neutichal. Lazarev se marně snažil shromáždění utiшит, ale brzy rezignovaně svěsil ramena – poradci byli náramně rozhořčení. Najednou se střetl pohledem s Černou královnou – ta sotva znatelně zavrtěla hlavou a ukázala na Astariuse. Veliký časoděj v klidu zavřel oči a dotkl se svého časodějného náramku.

Lazarev pohlédl na svůj a přečetl si jediné slovo: *Později*.

„Nu dobrá,“ zadrmolil a s lítostí se rozhlédl po vzbouřeném Radosvětě. „Když později, tak později...“

Na Černovodu vládlo ospalé ticho. Černá královna kráčela po chodbách a přes sály a mířila do Severní věže – příbytku svého syna. Hodinářka hleděla se zjevným znepokojením na dávno neuklizené koberce, prach na stolech, ohmatané kliky dveří a špinavé okenní vitráže.

„Tomuhle zámku odjakživa chyběla ženská ruka,“ brumlala si pro sebe. „Co se to jen stalo z té starobylé pevnosti s mnohaletou historií... Obzvlášť teď, když je její majitel v depresi, hm...“

Najednou se hodinářka prudce zastavila, jako by narazila do neviditelné překážky.

U schodiště do věže stál opřený o zábradlí Mirákl. Jakmile spatřil vládkyni fúrií, poklonil se.

„Rád vás vidím, Vaše Veličenstvo.“

Černá královna si odhrnula z obličeje závoj a upřela na stavitele chladný pohled.

„Kde je?“

„U sebe. Právě jdu od něj.“

„Doufám, že je v příčetnějším stavu,“ podotkla odměřeně královna. „Radosvět stále zasedá, jako vždy bez zvláštního výsledku. Je nejvyšší čas podniknout rázné kroky.“

„Budu rád za jakékoliv dobré zprávy,“ opáčil Mirákl. „A hlavně mu vymluvte cestu...“

„Cestu? Tak takhle je to...“

Po královnině tváři přelétl odhodlaný výraz. Silou se opřela do dveří, dokořán je otevřela a div se nesrazila s vlastním synem.

Severin starší měl na sobě cestovní oděv a v rukou držel truhličku z černého dřeva.

„Co to je?“ zeptala se královna bez okolků a vrhla mrzutý pohled na truhličku. „Dokumenty, jmenné seznamy a tajná korespondence s Astragorem? Lektvar pravdy, uspávací časovač? Zbraně?“

„Také vás rád vidím, matinko,“ pronesl důrazně Severin starší a vrhl rychlý pohled na Mirákla, který vše sledoval s neskrývaným zájmem. „Ale bohužel, odpusťte mi tu netaktnost, přišla jste ve zcela nevhodnou dobu.“

„Nevadí, čas je na naší straně,“ opáčila dobromyslně Černá královna, zatímco si syna prohlížela zkoumavým pohledem. Její zrak opět ulpěl na truhličce. „Chystáš se daleko?“

„Daleko,“ odpověděl stručně Severin starší.

Černá královna chvíli významně mlčela. Vasilisin otec jako by zkameněl. Očividně ho stálo obrovské úsilí potlačit hněv. Jen Mirákl zachovával bezstarostný klid.

„A kampak?“ zeptala se nakonec královna tichým vtíravým tónem.

Severin starší vrhl na matku zamyšlený pohled. Podle všeho zvažoval, zda ji má zasvěcovat do svých plánů.

„Do minulosti.“

„A za kým?“

„Moc dobře to víš.“

Královna si rozzlobeně odfrkla a tak prudce trhla hlavou, až jí závoj znovu spadl přes obličej, což ji rozzlobilo ještě víc.

Stáhla si klobouk z hlavy a odmrštila jej někam za schodiště. Mirákl sledoval let klobouku s hloubavým výrazem.

„Je to nebezpečný člověk!“ vykřikla dopáleně Černá královna. „Neplet ho do našich záležitostí! Zvládneme to sami, slyšíš, sami!“

Severin Ohnivý ji obdařil zlostným pohledem.

„Je na naší straně,“ pronesl důrazně. „A jestli ne... Nedá se nic dělat, stejně už se nedá nic změnit.“

„Jak to víš?“ naléhala dál královna. „Rodion byl sice vždycky proti Astragorovi, ale proti tobě také, milý synu. Všichni dobře víme, o co má zájem především... A ty moc dobře víš, o čem mluvím... Kde bereš jistotu, že můžeme Rodionovi Hardiusovi důvěřovat? On to děvče zahubí!!! Co když se vás oba schválně snaží vlákat do pasti?“

„To se uvidí. Já už každopádně nevěřím nikomu.“ Severin starší v okázalém gestu na rozloučenou nadzdvihl svůj cylindr a vytratil se ve stříbrném dýmu přemístění.

Královnin nahněvaný obličej se otočil ke staviteli.

„Proč ses ho ani nepokusil zastavit? Copak nechápeš, koho šel žádat o pomoc?!“

Mirákl zavrtěl hlavou:

„Stejně by mě neposlechl. Navíc na rozdávání rad není čas. Po tom, co prožil...“

Královna ho přerušila nervózním úsměškem:

„Co prožil! Čerta starého mu záleží na tom, že jeho dcera je Astragorovým rukojmím a že jeho šílená milenka začasovala Lissu! A samozřejmě už uvěřil tomu podlému proctví Astragora, že ho vlastní dcera začasuje... Všechno jde podle plánu velkého ducha Ostaly, nemám pravdu?“

Mirákl se pousmál, ale stále vyzařoval klid. Jen jeho prsty nervózně žmoulaly cíp vesty.

„Odpusťte mi moje zvláštní veselí,“ ihned se omluvil. „Jen

nejsem zvyklý vidět vás tak... rozrušenou. Mimochodem, co se týče plánů... Do Lazoru přijeli klíčníci – strážci Bronzového, Rubínového a Železného klíče. Myslím, že navzdory nedávným událostem se musíme sejít na poradu.“

„V tom případě se připrav, můj milý,“ pronesla chladně královna, očividně stále otřesená z rozhovoru se synem. „Musíme děti informovat o důležitosti našeho plánu. Seběmenší chyba by za současné velmi žalostné situace mohla být osudná.“

V Čepu probíhala neméně bouřlivá porada.

Přesně před hodinou se Nik neudržel a svým hostům – Dianě i Maarovi – všechno pověděl. Danila už o tajemství stříbrného prstýnku s ozubenými kolečky dávno věděl, proto ho teď nepřerušoval, místo toho na kus čistého plátna na stole pečlivě rovnal nejrůznější součástky nástěnných hodin – od velkého kulatého ciferníku po drobounké šroubky a hodinové pružinky.

Přátelé seděli u stejného stolu a sledovali, jak Danila, vyzbrojený huňatým štětcem, pečlivě čistí tenkou hodinovou ručičku.

„Nemyslím, že by Vasilisa odešla na Zmijulan dobrovolně,“ opakovala už poněkolikáté Diana. „Obzvláště teď, když byla její matka, Bílá královna, začasovaná...“

„Jsem si jistý, že je to jinak!“ vykřikl zaníceně Nik a v zápalu bouchl dlaní do stolu, čímž si vysloužil Danilův nespokojený pohled. „Vasilisa Astragora nenávidí, stejně jako my všichni...“

„Veliký duch Ostaly ji mohl zahnat do kouta,“ trhl rameny Maar. „Třeba tím, že vyhrožoval Zachaře... Ale stejně mi nejde do hlavy, jak se mohla Vasilisa rozhodnout k něčemu takovému?!“ vybuchl najednou. „Vždyť jí hrozí smrtelné nebezpečí!“

„Tišeji, časoději,“ ušklíbl se Danila, aniž by přestal opatrně štětcem oprašovat silnou bronzovou matici. „Nebo sem příběhne někdo z Lazoru... Jestli chcete slyšet můj názor, udělala dobře. Jenom na Zmijulanu může zjistit, kam se poděl náš veliký příšerný Feš.“

Maar pochybovačně zavrtěl hlavou:

„Nejlepší časodějové Astrohradu nedokážou najít sebemenší stopu po Fešovi Dragocijovi. I kdyby měl v jeho zmizení prsty Astragor, pochybuju, že by se světil zrovna Vasilise.“

„Stejně si myslím, že to Vasilisa udělala proto, aby zjistila o Fešovi alespoň něco,“ prohlásil neoblomně Nik.

„Jenom je škoda, že se s nikým neporadila... Třeba alespoň s mým otcem.“

„Hm, už vidím, jak tvůj otec říká: *Ano, Vasiliso, přijmi to. Něco se od velikého ducha Ostaly naučíš a navíc zjistíš všechno o zmizení Stříbrného klíčníka.*“ Diana vcelku věrně napodobila hlas Lazareva staršího. „Nikdy by ji samozřejmě nepustil! Ale já mám o ni také strach,“ dodala smutně. „Kam asi mohla utéct Elena po tak strašném zločinu? Jedině na Ostalu, a možná právě na Zmijulan. Při představě, že se naše Vasilisa může ocitnout s tou škůdkyní o samotě, je mi nanic... A o Astragorovi ani nemluvě.“

„Přesně tak,“ souhlasil Nik. „A vůbec, když si vzpomenu, co všechno Feš vyprávěl o Dragocijových... Kdybych jen tušil, že se to takhle vyvine, nikdy bych jí ten zatracený prstýnek nedal.“

„Musíme doufat, že dokud nejsou všechny legendární komnaty otevřené, Vasilise nic vážného nehrozí...“ pronesl zamýšleně Maar. Bezmyšlenkovitě vzal matici a otáčel ji mezi prsty, ale když postřehl, jak na něj Danila zahlíží, ihned ji vrátil na místo.

„Lépe řečeno, dokud neotevřeme Bronzovou komnatu,“ do-

dala významně Diana. „Naše nová vládkyně, Perlová královna, mě přizvala na svou mimořádnou poradou, jsem přece Železná klíčnice,“ vysvětlila, když postřehla tázavé pohledy přátel. „Když se Astragor stal jedním z klíčníků, tak zřejmě získal možnost sám otevřít všechny komnaty pomocí svého tikkeru. Proto se Radosvět bojí postavit ho před ultimátum – dokud neodhalí všechna tajemství Rozeklaného zámku...“

„Dobře že Radosvět věří Fatumovi Darosovi, který vypočítal, že časoděj, který otevřel Zlatou komnatu, prožil tisíc let, i když teď vypadá jako mladík. Když si představím, že se Astragor mohl usídlit ve Fešově těle... Brrr!“ Diana se zachvěla od porem. „I když i Marka je mi strašně líto... Byl to sice mizera, ale tak strašný osud si nezasloužil. Pořád nemůžu uvěřit, co se mu stalo.“

„Nejsi jediná, kdo tomu nevěří,“ přidal se Nik a jako obvykle povytáhl obočí. „Maryška Rezniková a její matka, která se stala ředitelkou Světločasů, poté co Elena utekla, pořád považují Marka za... Marka. Můj otec říkal, že nechtějí nic slyšet, přestože se je Radosvět snažil přesvědčit. A co budeme vůbec dělat,“ změnil najednou téma, „když bude chtít Astragor doopravdy otevřít zbývající komnaty bez pomoci klíčníků?“

„S Bronzovou komnatou se určitě nevypořádá,“ oznámila Diana a mimoděk pohlédla koutkem oka na Maara, který se už chvíli jejich debaty neúčastnil a o čemsi přemýšlel.

„Maare, tebe to nezajímá?“ usmála se Diana, když si všimla, že je duchem nepřítomný. „Astragor v žádném případě nemůže otevřít Bronzovou komnatu sám... A to znamená, že na tobě hodně záleží, Bronzový klíčníku.“

„Opravdu?“ vzpamatoval se vmžiku Maar. „Ale já jsem slyšel, že umí mistrovsky ovládat tikker...“

„Přesně o tom se na poradě v Bílém zámku mluvilo,“ sdělila víla. „Astragor nemůže otevřít Bronzovou komnatu, protože

sám začasoval Jarise, původního Bronzového klíčníka. Proto se mu klíč nepodřídí.“

„Tak takhle to je...“ protáhl Maar a v jeho očích se zablýsklo špatně skrývané vítězství. „Takže to znamená, že se s velkým duchem Ostaly ještě střetneme!“

„Možná,“ usmála se na něj Diana. „A můj Železný klíč bude možná Astragorovu vlivu také vzdorovat, když ucítí mou naprostou nepřízeň k duchovi. A kdoví, jak se zachová Severův klíč. Ale Rubínový klíč by mohl zareagovat na Vasilisin tikker, vzhledem k tomu, že byla jeho první majitelkou.“

„To může být také důvod, proč chce mít Astragor Vasilisu pod dohledem,“ vyvodil chmurně Maar.

„Teď Vasilise neublízí,“ oznámila s jistotou Diana. „A až se otevrou poslední dveře ze všech legendárních komnat, společně Vasilisu uneseme.“

Danila vrhl na Dianu veselý pohled, ale neřekl nic.

„Hlavě aby nebylo pozdě,“ povzdechl Maar a zachmuřil se. „Ti Dragocijové se mi vůbec nelíbí... Nedá se od nich čekat nic dobrého.“

„A co bude se Zacharou?“ zajímal se Nik. „Jí přece také hrozí nebezpečí. A Fešovi...“

„Nebudeme zatím propadat panice.“ Maar přejel přátele významným pohledem. „Navrhuji vyčkat na další výpravu do Rozeklaného zámku a tam podle okolností jednat. Pro začátek by bylo dobré nějak si s Vasilisou promluvit, zjistit, co si myslí a dát jí vědět naše plány.“

„Několikrát jsem se s ní pokoušela spojit,“ pronesla zklamaně Diana. „Ale marně, buď ty dopisy vždycky zadrží, nebo zkrátka ruší časodějné spojení.“

„Vážně se potřebujete s Vasilisou spojit?“ zeptal se Danila, aniž by zdvihl oči od velkého měděného disku kyvadla, které právě leštil. „Ostatně, situace je vážná, to je mi jasné...“

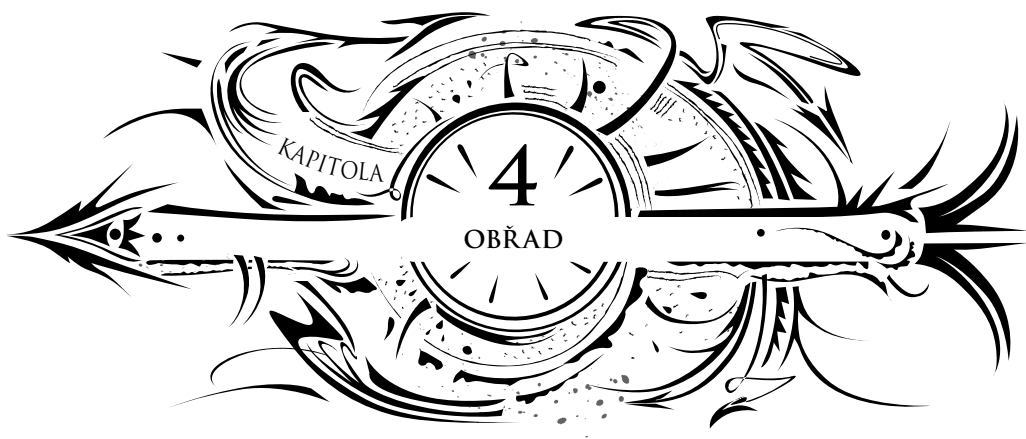
A Vasilise to určitě pomůže. Zkrátka, napište zprávu a pošleme ji.“

„A jak to chceš udělat?“ podivila se Diana.

Nik nedůvěřivě přimhouřil oči a Maar se tvářil, že Danilovi nevěří ani slovo.

„Už jsem řekl, napište zprávu.“ Danila se neubráníl širokému úsměvu. „A nezapomeňte na perníčky, můj kurýr je miluje.“

Přesně v devět večer stály Vasilisa se Zacharou na zámečném nádvoří s ostatními žáky.

Bylo chladno, takže všichni, včetně dívek, měli na sobě dlouhé fialovočerné pláště s kapucemi – stejnokroj Řádu výjimečných.

Na vyučování přišlo přesně deset žáků, kromě Vojta, který stál opodál s obvyklým povýšeným výrazem. Chlapci spolu tiše rozmlouvali a sdělovali si domněnky, o čem asi bude večerní hodina. Všichni Zacharu a Vasilisu záměrně ignorovali, i když čas od času nenápadně vrhali jejich směrem zvědavé či pohrdavé pohledy.

„Dva jsou z kruhu nejstarších žáků – Vojt a Primaro,“ špitla Vasilise Zachara. „To není dobré znamení, protože nejstarší žáci chodí jen na velmi náročné a nebezpečné lekce jako pozorovatelé. Kdyby někdo zabloudil, zranil se nebo hm... se příliš zabral do bitvy. Párkrát došlo i k začasování. Ale neboj se, Rok a Vojt vždycky stihli vrátit začasované do jejich časového koridoru. I když za podobné vyrušování se pak udělují přísné tresty.“

Vasilisa cítila, jak jí přeběhl mráz po zádech: Astragor teda vyučuje podivným způsobem! Co když teď bude muset s ně-

kým bojovat s dobci? Nebo chytat erantie?! Feš jí přece několikrát vyprávěl, že se na Zmijulanu praktikuje zakázané čarodějnictví...

„A kdo z nich byl Fešův kamarád?“ zeptala se Vasilisa a po očku si chlapce prohlížela. Bylo to ale obtížné, skoro všem žákům zakrýval obličej stín z jejich kapucí.

„Nikdo,“ ušklíbala se opovržlivě Zachara. „Každý z nich totiž od dětství snil o tom, že zaujme jeho místo.“

„Děláš si legraci?“ vzdychla nevěřičně Vasilisa.

„Všichni sice patří ke starším žákům, ale jsou jen na nízkém kruhu, spolu se začátečníky,“ začala vysvětlovat kamarádka. „Každý z nich samozřejmě touží dostat se na nejvyšší kruh... jako Feš. Obzvláště teď, když...“ Zachara se odmlčela.

„Feš se ztratil a jeho místo je volné,“ dokončila zlostně Vasilisa. „A navíc bez rizika, Mark už zaplatil za všechny.“

„No ano, tak nějak to je...“ zamračila se Zachara. „Ale Feš nebyl oblíbený, protože byl přijat přímo do kruhu nejstarších a vyfoukl tak nejtajnější přání každému Astragorovu žáku... A navíc se učil nejlíp ze všech... Taký byl považován za Rokova oblíbence. Rok ho totiž dával často ostatním za příklad, chválil mu jeho vynálezy a nápady... A sama dobře víš, že s mým bratrancem a jeho povahou není snadné se spřátelit. Pamatuju si na takové pranice, to bys koukala,“ začala vzpomínat Zachara. „Felixovi jednou zlomil ruku, ale to mu patřilo! Dirovi rozbil nos a s Retem se jednou strašně poprali. Kdepak Feš, ten se jednou popral dokonce i s Vojtem, za což pak strávil týden v podzemí. A to nepočítám případ, kdy...“

Najednou Zachariño vyprávění přerušil skřípot dveří. Zašustila dlouhá sametová opona a před žáky se objevil Rok – jako vždy soustředěný, upjatý a zachmuřený. Vasilisu znovu napadlo, že je Astragorův syn podobný zlému, vyzáblému a věčně nespokojenému havranovi.

„Mám pro vás dobrou zprávu: dnes se vydáme do našeho oblíbeného lesa a strávíme tam celou noc,“ oznámil jim zadání Astragorův syn a přejel po všech přítomných upřeným přísným pohledem. „Kdo se dožije rána, dostane ode mě zápočet. A koho budu muset zachraňovat, bude potrestán. A kdo se vrátí se zvláště zajímavou historkou, může se těšit na odměnu od samotného pana učitele.“

Žáci radostně hlučeli a vzrušeně si mezi sebou povídali.

Vasilisa si pomyslela, že Astragor nejspíš nerozdává odměny příliš často. A co se týče dalších Rokových slov, Vasilisa chtěla věřit tomu, že má Astragorův syn jen smysl pro takový černý humor.

Ale její naděje byly bohužel plané.

„Já se snad zblázním, my půjdeme do Dragolisu!“ špitla jí šokovaně do ucha Zachara. „Je to podivuhodné místo. Proslýchá se, že je tam plno různých časodějných zázraků. Každopádně se vyplatí držet tam svou časodějnickou střelu pevně v ruce...“

„Takže je to tam nebezpečné?“ zajímala se Vasilisa a umírala strachy i zvědavostí zároveň.

„A jak! Ale abys věděla...“

„Ohnivá!“ skočil jim do rozhovoru Rok, který na Vasilisu zavolal nečekaně hlasitě. „Ty půjdeš bez časodějnické střely. Odevzdej mi ji, okamžitě.“

Rok rázně natáhl ruku.

Vasilisa zkoprněla. To má odevzdat svou časodějnickou střelu, a navíc synovi Astragora? Ve chvíli, kdy se chystali jít do nějakého nebezpečného Dragolisu, a navíc v noci? Už se chystala něco namítnout, ale úkosem zahlédla sotva viditelné gesto Zachary: hlavně neodmlouvej.

„No... dobře,“ zabrumlala dívka a neochotně příkaz splnila.

Ostatní žáci ji mlčky pozorovali, ale nijak svůj zájem nedávali najevo – slovem ani pohybem, jenom stáli na místě a sledovali, co udělá.

Vasilise bylo z jejich lhostejných pohledů jaksi nanic. Stejně jako každý hodinář se skoro nikdy nevzdálila od své střely, dokonce i na noc si ji schovávala pod polštář. A jak má zůstat ve společnosti Astragorových žáků bez jakékoliv zbraně? Na druhou stranu se k velikému duchovi Ostaly dala do učení v podstatě dobrovolně, takže si nemá na co stěžovat – bude muset chvíli žít podle cizích pravidel.

„Počkejte tady, než přivedu lunoptáky!“ přikázal jim Rok a znovu zmizel dveřmi schovanými za oponou.

Žáci se uvolnili, hovory začaly být hlasitější a veselejší – všichni se očividně těšili na zajímavý výlet. Vasilisa najednou mezi nimi spatřila zvláštního kluka se stříbrnobílými vlasy až do pasu. Část z nich měl spletenou do copu. Stál opodál s rukama zkříženými na prsou a nepřítomným výrazem, nejspíš se nesnesitelně nudil.

„Hej, Černá klíčnice!“ zavolal najednou někdo na Vasilisu. „Jsi ráda, že tě Astragor poctil příležitostí stát se jeho žákyní?“

Dívka se otočila. Otázku položil nevysoký chlapec s jemnými ulízanými vlasy s pěšinkou uprostřed, drzýma vypoulenýma očima a velmi záłudným výrazem.

„Jdi do háje, Felixi,“ procedila skrze zuby Zachara a vykročila vpřed.

„Proč bych měl?“ namítl kluk a znovu, ještě troufaleji, se zahleděl na Vasilisu. „Všichni jsme zvědaví, kdo byl přijat místo ubožáka Feše.“

„Jak to myslíš?“ zeptala se nepřátelským tónem Vasilisa. Chlapcovy velké vypoulené oči ji příšerně rozčilovaly. „Co to plácáš?“

„Byla jsi přece přijatá do kruhu starších žáků, sýkorko.“ Felix hodil očima po Zachaře a uculil se. „Copak jsi to své kámošce ještě neřekla?“

„Kluci povídali, že tě Astragor přijal do kruhu nejstarších,“ ozvala se neochotně Zachara. „Do toho, co jsem ti o něm před

chvilí vyprávěla. Ale vzhledem k tomu, že nemáš žádné tetování, je to možná jenom drb...“ A rázem osočila chlapce: „Mazej odsud, ty pulče vykulenej! Feš se vrátí! Jasný? Zapiš si to za uši! Ještě ti rozmlátí ciferník, hlupáku, uvidíš.“

„Nevrátí se,“ zapojil se najednou do hovoru Vojt, který je už dlouho poslouchal. Po rtech mu přeběhl zákeřný úsměv. „Ztratil se v bezčasu... Stane se to každému, kdo zradí svého učitele. Veliký duch Ostaly se ho zřekl a určil jiného... příjemce. Poslání Fešiaru Diamana Dragocije skončilo dříve, než začalo. Nicméně hloupý, ambiciózní Zlatý klíčník měl ještě větší smůlu... Nemám pravdu, Roku?“

Všechny pohledy se upřely na Roka, který se opět vynořil z jasně zelené sametové opony.

„Za deset minut vyrážíme, připravte se,“ pronesl odměřeně Astragorův syn a k Vojtově nespokojenosti jeho otázku zcela ignoroval. „Počasí je dobré, ale zítra k ránu přijde prudký déšť. Nezapomeňte si promyslet úkryt.“

„A dostaneme odměnu, když se nám podaří najít časovou anomálii?“ zeptal se podlézavě Felix a rázem ztratil o Vasilisu zájem.

„Nebo ulovit móru,“ přidal se nějaký jiný vysoký shrbený kluk. „Co dostaneme za móru?“

„Dire, ničeho se v lese nebudete dotýkat, obzvláště časodějníků ne,“ okřikl jej Rok. „Poslední, co máme zapotřebí, je zase se pohádat se strážci lesa. Radši přines nějakou zajímavou věc nebo toulavou vzpomínku – v lese jich je spousta... Všichni dávejte pozor,“ zvýšil hlas, „budeme ve spojení jako vždycky přes křídlo.“

Nejspíš myslí tetování na krku, pomyslela si rozčileně Vasilisa. A co budu dělat já? Tetování nemám, střelu mi vzali... Co když mi Rok vzal časodějný náramek schválně, abych se nemohla s nikým spojit a zabloudila...

„Černá klíčnice,“ zavolal na ni najednou Rok, „v případě nenadálých událostí použij tikket.“

Šlehl po ní temnými očima a zamířil za Vojtem.

To mě mohlo hned napadnout, pomyslela si našťavaně Vasilisa. Jasně že se chtějí znovu podívat na můj časový flér.

Počkala, až se Rok zcela zabere to rozhovoru s Vojtem, a zeptala se Zachary:

„Co jsou to ty časové anomálie? A móry? A co je vlastně zač ten Dragolis?“

Zachara okamžitě odpověděla:

„Dragolis je časodějny les. Celý je v podstatě taková časová anomálie. Ještě jsem tam nebyla, ale slyšela jsem, že se tam koná vyučování nejstarších žáků. Feš býval v Dragolisu často, ale nikdy mi o něm nic neřekl, i když jsem ho přemlouvala sebevíc. Ale jednou se podřekl, že tam Výjimeční provádějí své obřady. A právě v Dragolisu se Feš naučil proměnu na trojzubce. A móry jsou duchové stromů, strážci Času. Někdy se jim říká časodějníci. Je lepší je nedráždit, Rok má pravdu. Ale já je znám jenom z knížek a párkrát se o nich zmínil Feš. Móry vzbuzují přeludy, iluze. Třeba vyvolávají tvé staré, někdy velmi nepříjemné vzpomínky. Svádějí ze správné cesty a zavádějí do pustých houštin. Ale když se jim líbíš, můžou ti i pomoci... Můžou tě dovést k pokladu nebo provést časovým přechodem, kamkoliv chceš.“

„Ten Dragolis patří Astragorovi?“ zeptala se znovu Vasilisa. Kouzelný les a móry jí připadaly zajímavé. Třeba se jí podaří spatřit alespoň nějaké časodějníky, snad potká ty přátelské...

„Ne, i když jistá část je v podstatě naše...“ zamyslela se Zachara. „Podle dávné legendy ostalských duchů,“ spustila najednou překvapivě obřadně a její oči se zablýskly v tlumeném světle nástěnných lamp, „se právě v tomto lese zrodilo časodějnictví. Kdysi tam žili úplně první časodějové, v tajnosti, dařilo se jim

skrývat se před běžnými lidmi, kteří o časové magii neměli ani tušení. Dodnes tam pod tlustými kořeny starodávných stromů vládne ta nejsilnější časová magie... Proto v tom lese čháhá spousta nástrah, spletitých chodeb a časových pásem,“ pokračovala už normálním hlasem. „O nadvládu nad touto oblastí bojují mnozí ostatští hodináři, vždyť je to nejmocnější, nejmocněji střežené a tím pádem obzvláště přitažlivé časodějné území.“

„Na Dragolis si odjakživa mnozí dělají zálusky,“ ozval se najednou vedle nich někdo povýšeným tónem. „Třeba Chronimara Stolettá a nesčetné množství jejích potomků. Ale Dragolis byl vždycky svůj. Do stínu jeho stromů může vkročit jenom ten, komu to dovolí. Ale taky už se nikdy nemusí dostat ven, když si věčný les usmyslí, že ho nepustí.“

Hlas patřil vysokému, nakrátko ostříhanému kudrnatému klukovi s nepříjemnými bleděmodrými očima a pronikavým pohledem. K Vasilisinu překvapení tentokrát Zachara mlčela, přestože se nespokojeně mračila.

„Popravdě jsem byl v šoku, že vám dovolili jít s námi...“ pokračoval ten kluk. „Možná je to vaše první a poslední zkouška.“

Chlapec přistoupil blíž – doslova se tiše přikradl – a Vasilise tím dokonce připomněl Feše, který také dělal tiché kroky jako kočka.

„Do Dragolisu chodíme vždycky po jednom, aby každý potkal svůj vlastní osud...“ pokračoval kluk trochu pateticky. „A pokaždé je to těžká a drsná zkouška. Proto s námi ještě nikdy nebyly holky. Nemám pravdu, Zacharo?“

Dívka se zatvářila kysele, ale překvapivě mu nic neodsekla.

„Ret Dragocij,“ připomněl se náhle kluk a pomalu podal Vasilise ruku.

Rozhovory najednou utichly, jako by se zastavil čas.

Čím dál zaskočenější Vasilisa mu pomalu stiskla nabízenou dlaň. Vzpomněla si, že s tímhle starším žákem je lepší se přátelit nebo být alespoň zadobře.

„Jsem si jistý, že tu nejsi dobrovolně,“ pokračoval Ret příkřejším tónem. „Proto bys měla vědět, že být Astragorovými žáky je pro nás pro všechny velká čest. Pro každého hodináře. Budeš studovat společně s velikými Dragociji – s rodinou nejsilnějších časodějů na Ostale.“

Chlapec se zatvářil nafoukaně a vypadal, jako by ho někdo začasoval. Vasilisa se neudržela a usmála se. Najednou jí bylo jasné, proč byl Feš tak povýšený a domýšlivý – všichni jsou tu stejní. A pokud jde o Astragorovo vyučování, kvůli němu tu není určitě. Její hlavní cíl je zjistit, co se stalo Fešovi a jak ho může zachránit. Ostatní Dragocijové s jejich strašným učitelem v čele ji naprosto nezajímají.

„A jak je možné, že se Dragolis velkým Dragocijům nepodřídil?“ neodpustila si pichlavou poznámku.

Ale Reta to nevyvedlo z míry.

„Brzy to zjistíš sama,“ odpověděl se zcela vážnou tváří.

Nastalo kratinké, zhruba vteřinové ticho – napjaté a nepříjemné. Ale hned v dalším okamžiku ho přerušil Rokův hromový hlas: „Vzhůru! Letíme!“

Nahoře na hradbách začali všichni přivolávat své lunoptáky – ze všech stran se ozývalo dlouhé trylkové pískání. Vasilisa ani nemusela zahvízdat – Vánice s radostným vrkáním přilétla sama a div svou paní nesrazila k zemi, jak se jí snažila zavrtat do podpaží.

„Podívejte se na toho hloupého lunoptáčka,“ ozval se něčí komentář, nejspíš Felixův.

„Na Eflaře nejspíš zapoměli, jak ovládat časodějná zvířeta,“ přidal se kdosi a všichni se rozesmáli.

Vasilisa se rozčílila, ale spolkla odpověď. Koneckonců, ať si myslí, co chtějí, stejně to nejsou její přátelé ani blízcí známí. Jejich názor jí je absolutně ukradený. Teď jí navíc dělal starosti spíš let do tajemného Dragolisu než hloupé posměšky kluků.

„Podívej, Rok poletí na Větrovi!“ Vedle ní se objevila Zachara v sedle Astrovíra. A dodala s hořkostí: „Pamatuješ, čím je to lunopták? Fešův.“

Vasilisa okamžitě poznala ptáčkovu modré peří se stříbrným leskem. Sevřelo se jí srdce – na Zmijulanu se zřejmě rozhodli na Feše zapomenout, jako by tady ani nikdy nebyl. Dokonce i jeho lunoptáčka si nejspíš vzal Rok. A ten protivný Vojt mluvil o Fešovi v minulém čase. Zkrátka zmizel, a je pryč... Vasilisa z toho vyvodila, že Astragor bohužel ani nemá v plánu synovce hledat.

Nebo že má sám v jeho zmizení nejspíš prsty...

Rok pronikavě hvízdal, všichni lunoptáci vzletli do oblak a utvořili osobitou věčkovou formaci – na špici letěl Rok, za ním Vojt na velkém šedém lunoptákovi a Ret na sněhobílém ptáčkovu velmi podobném Vánici. Za nejstaršími se seřadili všichni ostatní žáci, Vasilisa a Zachara se na svých lunoptácích ocitly poslední.

Po chvíli si byla Vasilisa letem tak jistá, že udělala několik odvážně klopených zatáček, aby těm namyšleným Dragocijům ukázala, že je její Vánice chytrý a šikovný lunopták, který to natře jakémukoliv soupeři.

Ale Ret se svým lunoptákem také bez větších potíží vystříhl dvojitou otočku kolem své osy, vrhl se střemhlav dolů a hned prudce přibrzdil, přičemž změnil směr, znovu vylétl vzhůru do oblak a zaujal své místo ve formaci. Podobně se předvedl i Felix – jeho triky nevypadaly tak elegantně, ale i tak si s nimi poradil dobře. Vasilisa vedle sebe zachytila šibalský shovívavý pohled Zachary a musela uznat, že jí Dragocijové vytřeli zrak.

Nejspíš létají na lunoptácích málem od narození, takže předčit je v umění letu nebude snadné.

Dragolis se rozkládal na západě od Zmijulanu – na úpatí vysokého skalnatého horského hřebene tvořícího půlkruhovou hranici lesa. Z výšky to vypadalo jako obří lidské oko s tmavě zelenou duhovkou – jako by je les už zdálky pozoroval a rozhodoval se, zda je vpustí na své panství. Vasilisa se pod tím přízračným pohledem mimoděk pevněji přitiskla ke sněhobílému peří Vánice a nechala se konejšit příjemným teplem jejího těla.

Zakrátko začali lunoptáci přistávat. Mířili na nevysoký mírný kopec na kraji lesa. Ale Vánice najednou změnila směr a zamířila nad vrcholky stromů. Vasilisa se tomu ani nestačila podívat, když Vánice vletěla plnou parou do nejhustšího houští, přičemž polámala spoustu vrchních tenkých větviček. Kolem ní se míhaly mohutné šišky na hustých smrkových větvích, sukovité kmeny dubů, mladé lípy a břízy, jejichž větvičky se jí pokoušely šlehat do obličeje. Vasilisa se musela přitisknout k lunoptákovi ještě pevněji, ale Vánice naštěstí lavírovala mezi stromy s jistotou, jako by tu cestu dobře znala.

Vasilisa nakonec seskočila na zem – její nohy v lehkých špičatých botách na vlhkém povrchu lišejníku mírně zapružily. Vánice vydala provinilý žalostný výkřik, zamávala křídly a znovu vzlétla do nebes.

Dívka vyprovodila svého lunoptáka trochu zmateným pohledem, rozhlédla se, zda někde nablízku nejsou ostatní žáci, ale nejspíš letěli dál. Takže se ocitla v neznámém lese úplně sama! Škoda že tu s ní není Zachara... Popravdě řečeno by Vasilisa přivítala společnost i toho zvláštního Reta, nebo dokonce Felixe.

Zimomřivě se schoulila – v lese bylo chladno a smrákalo se, brzy nastane úplná tma...

„Zřejmě budu muset jít naslepo,“ broukla si dívka.

Zvuk vlastního hlasu jí dodal odvalu, ale tak trochu nevhod si vzápětí vzpomněla na móry – záhadné obyvatelky Dragolisu. Co když se schovávají někde za stromy a zákeřně pozorují vetřelce, který pronikl na jejich panství? Vasilisa se podívala na ponuré stíny borovic, hustě ovinuté zářivě zeleným břechťanem, mimoděk se chytila za levé zápěstí a vtom hořce zalitovala, že na něm nemá časodějnickou střelu.

Jak se má teď prodírat temným lesem bez jakékoliv ochrany? Co když tu žijí vlci nebo medvědi? Ani plamínek si nemůže zapálit...

Někde vlevo v houští zapraskaly větve. Kdosi se prodíral na mýtinu.

Vasilisa ztuhla. Na útek je pozdě a tvářit se jako kmen stromu by bylo marné. Nezbyvalo než doufat, že to není medvěd, vlk ani móra...

„Vasiliso... Jsi to ty?“

Přímo před Vasilisiným obličejem vzplanul plamínek v kulaté svítilně, až musela dívka kousek ucouvnout, a za ním se objevil – Zachařin ostražitý obličej.

„To je tma, co?“ zašeptala kamarádka a ohlédla se. „Ještěže jsem tvého lunoptáka nespustila z očí, jinak bychom se musely prodírat lesem každá sama.“

Vasilisin strach se rázem rozplynul – ve dvou se určitě neztratí!

„A já se bála, že se budu nudit,“ zažertovala.

„Se mnou se určitě nudit nebudeš,“ ujistila ji vesele Zachara, ale stále bedlivě sledovala okolí. „Nejdříve bychom měly najít nějaký bezpečný úkryt... Máš něco proti nocování na stromě?“

Vasilisa neodpověděla – přímo u nohou jí vzplál a za okamžik zmizel ohňostroj zářivě modrých světýlek. A po chvilce znovu

a znovu na nejrůznějších místech, jako by se někdo bavil hrou s tuctem elektrických žárovek.

V lese se najednou projasnilo – na nebi totiž vyšel měsíc, který vmžiku zahalil zemi tajemným stříbřitým světlem.

„Zacharo, vidíš to?“ zeptala se Vasilisa šeptem a ohlédla se. Ale vedle ní nikdo nebyl.

Vasilise strachem vyskočil pot na zádech: kam se kamarádka poděla?

Zavládlo zvláštní strnulé ticho, které jí zaplavilo vědomí, zalehlo duši a vyvolalo pověřčivý strach. Někde v dálce se ozývalo zastřené nespokojené reptání, jako by stromy vedly mezi sebou rozhovor.

Vasilisa se musela pohnout z místa. Začala couvat, ale snažila se našlapovat tiše a opatrně. A najednou za silným sukovitým kmenem nejbližšího dubu vykoukla dívka – její přízračné bleděmodré tělo zakrývala bílá košile až na zem a dlouhé vlasy zdobil věneček z lučního kvítí.

Záhy se objevily i kamarádky té zvláštní dívky – za stromy se začala objevovat bleděmodrá přízračná těla v bílých košilích, která jako by nic nevážila, a neslyšně se vznášela ve vzduchu směrem k Vasilise. Jejich tlumené rozčilené brblání sílilo, tváře zalité matným měsíčním stříbrem vypadaly pochmurně a nepřátelsky.

Vasilisa mimoděk stiskla v ruce tikker. Ale přece je nebude bít medailonem po hlavách?! A než roztočí tikker, aby změnila časové pole tohoto prostoru, lesní přízraky ji rozcupují na kousky!

„Co chcete?“ vykřikla Vasilisa a zalitovala, že nemá časodějnickou střelu.

Les – temný, strašlivý a celý protkaný stíny – ve zrudném měsíčním světle znenadání ožil: na mýtinu vyskočil obrovský huňatý vlk a dlouhým skokem se vrhl přímo na Vasilisu.

Přízračné dívky se rozprchly, vytratily se za stromy a Vasilisa zajčela na celé kolo, když vtom si v jistém zmatení uvědomila, že vedle ní stojí Zachara.

Vlk se proměnil v chechtajícího se Reta Dragocije.

„Vás není moc těžké vystrašit,“ šklebil se kluk. „Tak jak se vám daří?“

Upřeně se zahleděl na Vasilisu a ta na oplátku naštvane pohodila hlavou – kašlala na úkol, obzvláště potom, co potkala obyvatele lesa.

Něco jí říkalo, že právě viděla móry.

„Nijak,“ odsekla zlostně Zachara. „A vůbec, kdyby nás nerušily všelijaké...“

„Ne všichni zbytečně ztrácí čas,“ pronesl pohrdavě chlapec. Opatrně vsunul ruku do tašky, kterou měl přehozenou přes rameno a vytáhl z ní dlouhý vlnitý brk zářící zlatavým plamenem. Vasilisa a Zachara téměř současně vzdychly. Brk byl z ocasu malého, jasně modrého ptáčka, který se zoufale snažil vymanit z pevného sevření chlapcových prstů.

„Ty jsi chytil ohniváka?!“ vzdychla ohromeně Zachara. Chlapci neuniklo, že v jejím hlase zazněl obdiv, přestože se to dívka snažila zamaskovat. Ret se usmál, spokojený s tím, jaký dojem na dívky jeho úlovek udělal.

„Rozhodl jsem se, že z toho ptáčka udělám svou osobní svítilnu.“

Vyhodil ohniváka do vzduchu a ptáčka najednou obklopila velká křišťálová koule. Ret pohybem ruky usměrňoval právě vytvořenou svítilnu a dokonce ji zdvihl kousek výš – na mýtince bylo najednou světlo jako ve dne.

„Ohniváci se nesmí lovit,“ pronesla Zachara, aniž by ovšem odtrhla od ptáčka zrak. „Jsou časodějní, proto patří Dragolisu, stejně jako móry.“

„Rok řekl, že nesmíme lovit pouze časodějníky,“ utrl se na

ni Ret. „A já přece nechytíl móru... V dnešním úkolu budu nejlepší, však uvidíš.“

„Poslyšte, ale vždyť tady právě byly přízraky!“ neudržela se Vasilisa, stále ještě otřesená tím, co se událo před chvílí. „Viděli jste je přece taky, nebo ne?“

Ret i Zachara na ni nechápavě zírali.

„Jaké přízraky?“ vzpamatovala se první kamarádka. „Nikdo tady, kromě toho ničemného vyzáblého vlka, nebyl... Ty jsi snad něco viděla?“

„Jak ty tvoje přízraky vypadaly, povídej?“ zajímal se Ret s pohrdavým úsměvem poté, co si vyslechl Zachariño mírné rýpnutí na jeho adresu.

„Dívky v dlouhých košilích s věnečky na hlavě,“ vysvětlila s jistou nervozitou Vasilisa. „Takové zlostné, s průsvitnou bleděmodrou kůží... Byla jich tu spousta, skoro za každým stromem.“

Ret si dlouze odfrkl.

„Z jaké knihy máš tak vybledlý a fádňní popis mór, Černá klíčnice? Taky sis mohla vymyslet něco neotřelejšího. Móry se zjevují v podobě virů ledového vzduchu nebo živého ohně, smršť pichlavých listů a větviček, bahnivých obrů z blátivých louží... V podobě duchů se objevují dost vzácně a určitě by se nepřišly seznámit s nějakou eflarskou holkou.“ Podíval se na Vasilisu s neskrývaným soucitem, což dívku definitivně vytočilo.

„Vždyť jsou přímo tady,“ vykřikla strachy a ukázala prstem někam za Retova záda.

Rty se jí zachvěly tak opravdově a její pohled vyjadřoval natolik nefalšovanou hrůzu, že se Ret neudržel, prudce se otočil, zároveň vytasil střelu a byl připraven čelit jakkoliv mocnému nepříteli.

Les jeho bojový postoj přivítal klidným lhostejným mlčením.

Zato Zachara se válela smíchy: pohled na vyděšeného Reta s očima vytržštěnými do tmy ji očividně náramně pobavil. Řehtala se tak dlouho, že dokonce začala smíchy škytat.

Chlapec vrátil pomalu střelu na zápěstí. Jeho obličej skrývalo přítmí lesa, ale bylo jasné, že Ret Dragocij v duchu zuří vzteky. Vasilisa měla podezření, že se mu něco podobného stalo možná poprvé nebo že si z něj už hodně dlouho nikdo nevystřelil.

„Ale já je doopravdy viděla,“ pokusila se uvolnit atmosféru.

Ret však odmítavě zdvihl ruku a zarazil ji v půlce věty.

„Už mám těch dětských hrátek dost,“ pronesl chladně se stejnou dávkou samolibosti. „Kdyby ses opravdu setkala s mórami, navíc v takovém počtu, nestihla bys ani pípnout,“ řekl Vasilise, která se rázem přestala usmívat. „Móry nemají vetřelce rády, okamžitě je zahánějí pod zem, topí v jezeře nebo jim na hlavu klátí stromy. Proto mi dali za úkol vás před podobnými pohromami střežit, písklata.“

„To nám ještě scházelo,“ nadskočila vmžiku Zachara. „Poradíme si samy!“

Ret ji usadil ponižujícím pohledem, znovu vytasil časodějnic-kou střelu a namířil ji na dívky.

„Jednám na příkaz učitele,“ pronesl odměřeně. „Takže mě radši nedrážděte, nebo se Astragor dozví o vaší neposlušnosti.“

Vasilise se jeho panovačný tón nelíbil, ale nechtěla na sebe přivolat duchův hněv. Naopak by bylo lepší vypořádat se s tím úkolem dobře, aby pak mohla chodit volně po zámku. Co když pětkaře zavírají do podzemí?

Zatímco přemýšlela, Ret ve vzduchu nakreslil ostřím své střely velký kruh, který rázem vzplál stříbrnofialovým plamenem.

„Cesta je daleká, takže prosím, račte do časového přechodu.“

„To jsme tam nemohli přistát rovnou?“ zavrčela Zachara, ale Ret vmžiku zvýšil hlas:

„Je to tajné místo, navíc na hranicích se Stolettými. Ale neboj se, Zacharo Dragocijová, ty zůstaneš tady. Úkol dostala jenom Černá klíčnice.“

„Heleď, takhle jsme se nedomluvili, Rete Dragociji!“ Zachara vrhla na chlapce zachmuřený pohled. „Ty si dělej, co chceš, ale já jdu s Vasilisou.“

„Bojíš se zůstat se mnou o samotě?“ ušklíbl se najednou chlapec a jeho zuby se zablýskly ve tmě. „Nemusíš mít strach, nejsi můj typ.“

Ale Zacharu nebylo tak snadné zmást.

„Jdu s Vasilisou, a tečka.“

„Ne, nejdeš!“ ujistil ji znovu Ret. „My máme za úkol pomoci Ohnivé, když to nezvládne. Takže radši dojdi pro dříví, čeká nás dlouhá noc.“

Zachara rozčileně zamrkala a Vasilisa jejích rozpaků využívala.

„Půjdu sama, když už je to úkol jenom pro mě. Neboj se, mám přece...“ Chystala se říct časodějnickou střelu, ale vzpomněla si, že tu jí vzal Rok. „Zkrátka se to pokusím nezvorat.“

„No dobrá,“ broukla Zachara. „Hlavně si s tím pospěš.“

Ret, kterému se očividně vrátila dobrá nálada, se uchechtl.

„Postarám se, aby ses nenudila, skrčku,“ uculil se, načež se Zachara zatvářila vztekle.

Vasilisa na ni povzbudivě kývla a s rozběhem vskočila do stříbrnofialového kruhu jako do vody.

Vasilisa přistála v houští vysoké husté trávy páchnoucí hnilobou. Pomalu se postavila a v duchu proklínala Astragora za jeho nepochopitelné úkoly.

Vysoko na obloze svítil srpek přibývajícího měsíce sotva osvětlujícího obrysy stromů kdesi v dálce. Vasilisu to překvapilo, vždyť před chvíli nad Dragolisem zářil úplněk. Znamená to, že se ocitla v jiném čase?

Podle všeho přistála na velké louce. Dívka si řekla, že tady určitě být nemá, a malinkými opatrnými krůčky zamířila k temnému pásu lesa v dálce.

Pod nohama jí pružila měkká půda, sem tam něco čvachtalo a pleskalo – ukázalo se, že louka je bažinatá a hrbolatá. Vasilisa neustále klopýtala a bořila se po kotníky a občas až po kolena do bláta. Ale chodit po lese bylo ještě strašidelnější: kdesi ve vrcholcích stromů čas od času zlostně houkala sova, vykřikovali vyplašení ptáci, ozývalo se praskání a šramot, který ji pokaždé vyděsil.

A když už si začala zoufat, přímo před ní, tak blízko, až musela ucuknout, se rozsvítila svítilna – oharek svíčky uzavřený ve skleněné kouli. Se svítilnou byla chůze mnohem jednodušší. Zbývalo jen přijít na to, v čem spočívá její úkol...

Kulatá svítilna ji brzy zavedla ke starému zrezivělému plotu, jehož sloupky korunovaly ostré železné špičky zdobené vzory netopýřích křídel. Svítilna se zvedla výš a před očima ohromené dívky se odkryl výhled na opuštěnou zahradu nebo park obklopující malou kapličku s vysokými dveřmi otevřenými dokořán.

Ke kapličce vedla sotva viditelná cestička z kamenných dlaždic téměř zarostlých mechem. Kulatá svítilna vlétla dovnitř a Vasilisa ji s mírnými obavami následovala.

Uprostřed kaple stál člověk v dlouhém bílém rouchu – vypadal jako prastarý mág.

Jakmile uslyšel kroky, ohlédl se a Vasilisa div nevyjekla: na okamžik se jí zdálo, že je to její otec! Ale když se podívala pozorněji, pochopila, že je to někdo jiný, přestože je mu velmi podobný... Navíc mu bylo tak dvacet let. Kde jenom ten divoký upřený pohled už viděla?

„Kdo jsi?“ zeptal se zatím chlapec. „A co děláš ve svatyni Výjimečných?“

„Jmenuji se Vasilisa Ohnivá,“ přemohla obavy a pronesla ochraptělým hlasem.

„Co tady pohledáváš?“

„Myslím, že tu mám splnit nějaký úkol...“ odpověděla nejistě Vasilisa a najednou radostně vykřikla: „Počkejte! Poznala jsem vás! Vy jste přece Rodion Hardius, že ano?“

„Ty víš, kdo jsem?“ podivil se chlapec. „Zajímavé...“ Na čele se mu objevily dvě svislé vrásky, které prozrazovaly, jak usilovně se soustředí.

„Vy jste přece můj...“ spustila Vasilisa, ale nestihla to doříct.

„Ticho!“ houkl najednou kluk. „Přišla jsi z budoucnosti, takže jakýmkoliv, i zcela nechtěným zásahem, můžeš změnit můj osud... Kdo ví, co nás čeká, kdy se z našich spojenců můžou stát nepřátelé a naopak... Proto tě žádám, abys mi nic neříkala.“

Přistoupil k ní blíž a pozorně si ji prohlédl od hlavy až k patě, jako by si ji chtěl dobře zapamatovat.

„Kdysi sem, do této kaple, přišla jedna dívka. Byla ti hodně podobná... Ale to není důležité. Jaký máš stupeň časodějného daru?“

„Nejvyšší,“ odpověděla pohotově Vasilisa. Přítomnost mladého pradědečka jí dodávala jistotu, i když ji ještě neznal.

„Dokaž, že jsi dobrá hodinářka. A pak uznám, že jsi svůj úkol splnila... a spravím o tom toho, kdo tě poslal.“

Vasilisa vytáhla medailon. Zrakem prozkoumala okolí, ale

nemohla najít nic, co by se hodilo k tikkerování. Mohla se samozřejmě pokusit změnit časoprostor kaple...

Rodion Hardius ji se zájmem pozoroval.

„Zvláštní, že tě Astragor poslal za mnou,“ řekl zamyšleně. „Možná je to nějaké znamení... Nebo tah v nějaké hře... Hm, chystáš se snad roztočit tikker? Těžko bys to mohla udělat bez jednoho velmi zajímavého daru, děvče... Žádné blafování nestřpím.“

Vasilisa vmžiku vyvolala časový flér a zavinula pradědečka do spirály ze širokého pásu z číslic:

„Stejně jako vy mám dar časového fléru. Umím ovládat dech Času.“

Mladý Rodion Hardius zaúpěl.

„Žádal jsem tě přece, abys mi neříkala nic o budoucnosti! Hloupé děvče! Odejdi odsud!!!“

„Mimochodem, děkuji za masku!“ dodala dívka a zlomyslně přimhouřila oči. Už se otočila k východu, ale pradědeček ji chytil za ruku.

„Jestli umíš ovládat dech Času, představuješ vážnou hrozbu,“ zašeptal úzkostlivě a na okamžik vypadal jako naprostý šílenec. „A vzhledem k tomu, že tě poslal Astragor, sama jsi ve velikém nebezpečí. Nemůžu tě varovat, ale uteč, uteč od něj, co nejdál to půjde!“

Vasilisa ztuhla, ani se nepokusila se mu vytrhnout. Pradědečkova slova i jeho vzezření v ní vzbudilo jisté obavy. Stála v kapli uprostřed toho zvláštního Dragolisu a neměla ani tušení, kam by měla utéct, natož jestli by se jí to vůbec podařilo!

Ale Rodion Hardius se najednou uklidnil, i když Vasilisinu ruku nepustil, naopak jí ještě pevněji stiskl zápěstí.

„Bohužel tady nejsem náhodou. A teď tě budu muset buď začasovat pomocí jedné zajímavé formule... Nebo dokončit obřad.“

„Jaký obřad?“ podivila se Vasilisa.

Rodion Hardius jí chlácholivě položil ruku na rameno, ale vzápětí Vasilisu něco začalo silně pálit vzadu na krku – byla to tak nesnesitelná bolest, že dívka vmžiku ztratila vědomí.

Někdo jí do obličeje vychrstl studenou vodu.

„Dávej pozor!“ ozval se Zachařin ustaraný hlas. „Vždyť je jí špatně!“

„Tak mi nepřekázej, když ji křísím...“ odpověděl velmi naštvaný Retův hlas. „Hej, Černá klíčnice, slyšíš mě?“

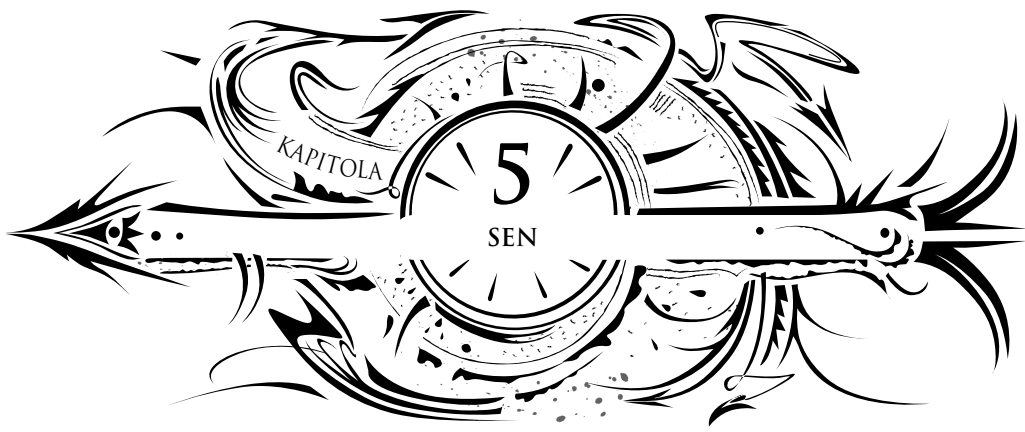
„Jo...“ vymáčkla ze sebe Vasilisa a vlastní hlas ji okamžitě zaujal. Zněl jaksi dutě a odtažitě, jako by ani nebyl její.

„Došla jsi do kaple Výjimečných?“ začal se překotně vyptávat Ret. „Potkala jsi tam někoho? Kdo to byl?“

„Můj pradědeček,“ zašeptala Vasilisa. „Rodion Hardius Ohnivý.“ Ret se spokojeně zašklebil.

„Tak to znamená, že jsme všichni úkol úspěšně splnili,“ oznámil s úlevou. „Blahopřeju, Černá klíčnice! Byla jsi přijata do Řádu výjimečných! A já dostanu dvojitou odměnu – za tebe a za svého ohniváka...“

Krk ji páčil jako v ohni, černé netopýří křídlo bolestivě tepalo. Vasilisu chvílemi polévalo horko, pak ji naopak mrazilo, až se celá chvěla, a nejhorší bylo to blouznění – pořád něco nesouvisle vykládala, nejspíš úplné nesmysly.

Zachara se o kamarádku celý den starala – dávala jí studené obklady, napájela ji čajem, rozptylovala ji povídáním.

„Všechny to tak bolelo,“ uklidňovala ji. „Tetování ti ale umožní být v kontaktu s ostatními z Výjimečných... Nebo tě může varovat, že jsou poblíže... Třeba kdyby za dveřmi stál někdo z našich, okamžitě jeho přítomnost ucítíš. Kdybys věděla, kolikrát nás to zachránilo před nějakým Felixovým šprýmem.“ Zachara si zhluboka povzdechla. „A taky si s někým můžeš povídat ve snu... Každému se to samozřejmě nepodaří, ale určitě bys to měla vyzkoušet.“

Vasilisa ji skoro neposlouchala, chvílemi ztrácela přehled o realitě. Bolestí nemohla usnout, jen občas upadala do lehké dřímoty. Vasilisa si chtěla s kamarádkou promluvit, ale nemohla – jakmile vyslovila jediné slovo, tetování ji začalo pálit mnohem víc a bolest se ve vlnách rozlévala do celého těla.

Hodiny zanedlouho odbily půl dvanácté a Zachara odešla – nikdo z žáků neměl právo chodit po zámku po půlnoci.

Vasilisa mlčky trpěla, jen občas se namáhavě obrátila z jednoho boku na druhý. Kolem třetí ráno začala bolest konečně ustupovat. Venku padal prudký déšť, kdesi v dálce hřmělo, foukal tesklivý vítr, který otevřeným schodištěm pronikal do pokoje. Vasilisa se pořádně zakutala do peřiny a v polospánku poslouchala praskání ohně v krbu.

Uvědomila si, že s tetováním na krku bude pátrání po Fešovi mnohem složitější, když může Astragor sledovat každý její krok. Jak na to strašné tetování Výjimečných mohla zapomenout! Ale kdo mohl vědět, že ji Astragor přijme mezi své nejstarší žáky, kde musí každý mít to černé křídlo? A je úplně jedno, jestli je Dragocijová nebo ne...

Bolest najednou ustala – v jediném okamžiku úplně zmizela. Vasilisa se překvapeně dotkla krku a její prsty vzápětí ucítily drsný povrch černého křídla. Prudkým pohybem ze sebe strhla peřinu a tak jak byla – v noční košili – se vrhla ke dveřím.

Znak školy Světločasů a Temnočasů, který byl na nich vyobrazen, Vasilisu z nějakého důvodu vůbec nepřekvapil. Hlavou se jí honila jen jediná myšlenka – musí najít Feše.

Na chodbě bylo chladno. Oheň v nástěnné lampě ve tvaru draka s roztaženými křídly sotva doutnal a zahaloval místnost kouřovým oparem.

Všude panovalo hluboké ticho. Takové zvláštní – mlčenlivé, ale ne zcela nehlučné. Ozývalo se praskání ohně a šelest bosých nohou na kamenné podlaze. Nereálné, neexistující ticho, které jako by patřilo jinému světu, však Vasilisu z nějakého důvodu vůbec neděsilo. Sebejistě kráčela vpřed, došla ke schodišti, seběhla několik pater a ocitla se v přízemí v Hodinovém sále.

Vasilisu to trochu překvapilo, vždyť její pokoj byl v rohové věži zámecké zdi.

Ale najednou spatřila Feše. Opíral se lokty o pootevřená skleněná dvířka hodin a díval se jenom na ni.

„Ahoj Vasilku!“ usmál se od ucha k uchu. Jeho prsty líně potukávaly na sklo dvířek do taktu úderů pohyblivých postavíček v hodinách.

„Feši, jsi to opravdu ty?“ ujistila se radostně a trochu překvapě Vasilisa. Vrhla se mu kolem krku, ale proletěla skrze něj a zároveň i korpusem hodin. Přistála na jednom kolenu jako při složité taneční figuře.

„Ano, jsem to já,“ odpověděl s úsměvem Feš a otočil se. „Vidím, že jsi stále stejná – pořád padáš.“

Vasilisa vyskočila a rozpačitě se oprašovala.

„Proč jsem prošla tebou i hodinami... naskrz?“

Podezíravě si kamarádovo tělo prohlédla, ale zdál se jí dost skutečný. Že by se ona proměnila ve zbloudilou v čase?

„Jsi ve snu,“ rozptýlil její obavy Feš a přistoupil k ní blíž. „Jenže ještě neumíš svůj sen řídit, proto jsem pro tebe téměř přízrak.“

Vasilisa k němu kousek popošla.

„Takže já spím?“ podivila se. „Ale vždyť jsem právě přišla ze svého pokoje...“

Rázem si vzpomněla, že její pokoj se nachází na nároží zámeckých zdí, a ne tady v Hlavní věži, a zmlkla.

„Zdá se, že nemám ani tušení, jak jsem se sem dostala,“ přiznala.

Feš se uchechtl.

„Hlavně že si nakonec uvědomíš, že jsi ve snu,“ poznamenal. „Předtím jsem se k tobě vůbec nemohl dobouchat. Volal jsem a volal, ale ty jsi mě vůbec nevnímala ani jsi nereagovala.“

„Tak to tebe jsem slyšela ve snech?“ vzdychla Vasilisa. „Pořád se mi zdálo, že jdu ke dveřím se znakem naší školy a někdo mě volá...“

„Jo, to já jsem tu chodbu postavil,“ přikývl Feš. „I když dveře nejsou můj výtvar... Ty tam dostavělo tvé podvědomí... A možná někdo schválně blokoval naše setkání, ale o tom pochybuju. Jsem si skoro jistý, že nikdo o naší... schůzce v lunočase neví.“

„A jak se nám teď podařilo se sejít...?“

Vasilisa se zarazila a mimoděk se dotkla tetování na svém krku – prsty rázem nahmataly výstupky černého křídla.

„Aha, takže teď máš naše tetování,“ zvažněl najednou Feš. „To je dobře, protože budeme konečně ve spojení. A taky špatně, protože Astragor bude moct zjistit, kam chodíš a s kým se bavíš. Až na tvé putování ve snech. Takže tady si klidně můžeme povídat, i když tak... nereálně.“

Feš ji chtěl chytit za ruku, ale jeho prsty prošly skrz ni.

„Jo,“ protáhl s lítostí. „Škoda že o snech toho víš zatím tak málo. Nemůžu se tě ani dotknout, protože ještě úplně nevěříš, že je tu vše opravdové. Sen je další paralelní realita, i když nejvíc nepředvídatelná. Musíš si prostě uvědomit, že ty jsi ve snu, ale my jsme skuteční. Zní to zvláště, ale stejně to budeš muset co nejdříve pochopit... I když, abych řekl pravdu,“ Feš sraštil obočí, „já to trénoval dlouho.“

Vasilisa se pozorně rozhlédla kolem sebe a najednou si všimla, že zdi Hodinového sálu se trochu chvějí a vlní – jejich povrch byl mírně zčeřený jako hladina jezera. Sklopila oči a zjistila, že zmizela podlaha a místo ní se objevila jasně zelená tráva plná drobných kvítků heřmánku a pomněnek. A pak se znovu objevila kamenná podlaha. Realita se ve snu nejspíš neustále měnila podle myšlenek a nálady spícího.

„To snad není pravda!“ vzdychla nevěřičně dívka. „Já jsem opravdu ve snu.“

Feš obrátil oči v sloup.

„Ty hlavo dubová,“ pošouchl ji jako obvykle. „V časodějnicství existuje zvláštní obor lunočas, který se věnuje snění. Větši-

nou se mu říká putování v lunočase. Sen je také časová paralela. Nejen osobní zákoutí, ale osobní svět, jestli to tak chceš nazývat... tvůj zcela speciální osobní svět. Do svého snu můžeš vpustit, koho chceš, ale jen pokud si to ten člověk přeje. Silní časodějové mohou mimochodem proniknout i do tvých snů, pokud chtějí, ale ty vždycky ucítíš přítomnost někoho cizího.“

„To je skvělé... A mohli bychom třeba vyjít ven?“

Feš pomalu zavrtěl hlavou.

„Zatím ještě ne. Máš ještě špatnou sebekontrolu. Takže nedokážu říct, jak dlouho se tu ještě udržíš.“

„Feši,“ uvědomila si Vasilisa, „můžeš mi říct, kde se přesně ve skutečnosti nacházíš?“

Feš se zamračil.

„Ve skutečnosti vůbec nejsem.“ Roztržitě si rozhrábl vlasy. „Měl jsem potíže dostat se dokonce i do snu...“

„Jak to?!“

„Strýc mě zavřel v prázdnostě. V Křišťálové komnatě, kterou otevřela Maryška Rezniková.“

Vasilisa hleděla na Feše v naprostém šoku.

„Ale Maryška přece říkala, že Křišťálovou komnatu nenašli!“

„Tak to lhala,“ ušklíbl se chlapec. „Být tebou, ani se tomu nedivím. Astragor je mistr v přesvědčování lidí... Podívej se třeba sama na sebe. Jak ses vůbec ocitla na Zmijulanu?!“ zvýšil najednou hlas. „Copak nechápeš, jak je Astragor nebezpečný časoděj, obzvláště pro tebe?“

„Vlastně jsem přijala jeho... hm... pozvání, abych zjistila, co se s tebou stalo.“

„Takže Nik ti stihl předat můj prstýnek?“ zachmuřil se Feš. „Radši jsem mu ho neměl dávat...“

„Radši jsi mi ho měl dát dřív,“ poznamenala vyčítavě Vasilisa. „Víš, jak se mě dotklo, že jsem od tebe nic nedostala?“ dodala ještě tišeji.

Na Fešových tvářích se objevily dolíčky.

„Nebyla vhodná chvíle...“

Vasilisa se ušklíbala. Ze zvyku se chtěla dotknout prstýnku, ale vtom zjistila, že ho na prstu nemá. V tom okamžiku se zdi tak silně zachvěly, až se Vasilise zatočila hlava a dívka klesla na podlahu.

„Nemám prstýnek...“

„Jsi ve snu, zapomněla jsi?“ odhadl její pocity Feš. „Ten prstýnek tě teď vrátí do reality. Vždycky, když si vzpomeneš na nějakou... oblíbenou věc, probudíš se...“

„Počkej, a jak tě najdu?“ zalekla se Vasilisa. „Kříšťálový klíč má pořád u sebe Maryška?“

„Myslím, že jo... Ale teď si o mě nedělej starosti. Zatím jsem tu v bezpečí. Radši mysl na sebe. Zaprvé, nevěř nikomu z Dragocijových. No, snad kromě Zachary... A hlavně se pokus spojit s našima. V mém pokoji najdeš inerciální navigaci, komunikační kouli. Je nastavená na Lazor, na dílnu Nikova otce. Víš přece jakou.“

Feš se šibalsky usmál a Vasilisa se také na oplátku pousmála. Vzpomněla si na jejich první setkání a na to, s jakým zápalem se ji Feš snažil poslat na Ostalu.

„A jak se mám dostat do tvého pokoje?“

Feš si odfrkl.

„Nejlepší bude, když se zeptáš mojí sestřenky. Sama ho nenajdeš, schodiště by tě zavedlo kdovíkam a ještě by ses ztratila v čase...“

Jeho hlas byl najednou mnohem tišší. A on sám začal také blednout a jeho obličej se ztrácel v šedavém oparu.

„Začínám mizet,“ potvrdil Vasilisiny obavy. „Zkusíme se sejít znovu, jo? Hlavně nikomu kromě Zachary nic neříkej.“

„Vasiliso...“ volal někdo potichu její jméno.

Vasilisa se vmžiku posadila na posteli a ihned se chytila za krk – bolest se vrátila, i když už mnohem slabší.

Před ní se zjevil Zachařin provinilý obličej.

„Nezlob se,“ řekla kamarádka. „Nevěděla jsem, že tě tam čeká obřad... Popravdě jsem si myslela, že tetování ani nedostaneš... Pořád to bolí?“ S obavami se zahleděla na její krk, který si Vasilisa stále mnula.

„To je maličkost,“ zalhala Vasilisa. „Zacharo, musím se dostat do Fešova pokoje.“

Jakmile Zachara uslyšela bratrancovo jméno, roztržitě se podívala na dveře.

„Potichu, Vasiliso,“ zašeptala. „Cožpak nevíš, že je zakázáno o něm mluvit? Obzvláště teď, když máš tetování... Astragor se okamžitě dozví, o čem mluvíš, kdykoliv se mu zachce. Takže dávej vždycky pozor na své černé křídlo – když tě bude sledovat, ucítíš, jak ti po kůži přeběhne mráz, samotné tetování bude úplně ledové a potáhne se stříbrem, jako by ho pokryla jinovatka.“

„Jestli mi nepomůžeš, dnes nebo zítra půjdu sama,“ oznámila jí neoblomně Vasilisa, nicméně také šeptem.

Zachara se ušklíbla.

„Sama tam stejně nedojdeš. A co vlastně u bratrance potřebuješ? To, co by se ti mohlo líbit, beztak dobře schoval.“

„A to je co?“ zajímala se okamžitě Vasilisa.

„Tvůj portrét,“ usmála se Zachara. „Namalovala jsem mu ho já. Strávila jsem tím mimochodem celý týden.“

„On tě snad o to požádal?“ zeptala se Vasilisa se sevřeným srdcem.

„Ale co tě nemá!“ zasmála se Zachara. „Ten by mě o něco takového nikdy nepoprosil... Naopak, naštvál by se a ještě by mi řekl, že jsem se zbláznila. Ale portrét mi nevrátil.“

„Třeba ho vyhodil,“ usmála se Vasilisa.

„Přesně to mi řekl,“ přikývla Zachara. „Ale já jsem ten obrázek viděla v krabičce s jeho nejtajnějšími věcmi. Schovává si ji za obrazem lodí...“

„Tím spíš se musím dostat do jeho pokoje,“ oznámila znovu Vasilisa.

A aby předešla Zachariým námitkám, podrobně jí vyprávěla o svém setkání s Fešem ve snu.

Kamarádka ji pozorně vyslechla a dokonce ji ani jednou nepřerušila uštěpačným komentářem.

„Abys věděla...“ začala pomalu, „kdysi dávno mi Feš říkal, že umí řídit sny. A dokonce mě naučil základní cvičení, jak cestovat do lunočasu. A seš si vážně jistá, že to byl Feš?“

„Na sto procent,“ potvrdila Vasilisa. „Byl stejně popudlivý jako obvykle. A věděl o prstýnku. O tom s ozubenými kolečky.“

„Jasný...“ Zachara si promnula čelo v usilovném přemýšlení. „Mimochodem, v lunočase nemusíš chodit jen do svého snu, ale i do cizího... A taky ten sen můžeš měnit, jak se ti zachce.“

„Tak to je paráda!“ nadchla se okamžitě Vasilisa. Pomyslela si, že by nebylo špatné vidět se s Fešem hned příští noc.

„Nejdříve se to ale musíš naučit,“ pokračovala Zachara. „První cvičení je – podívat se ve snu na svoje ruce. Potom vyslovit své jméno. Mám na mysli číselné, aby se posílila moc času.“

„Začnu to trénovat už dnes,“ oznámila Vasilisa. Byla tak nadšená možností cestovat do lunočasu, že dokonce zapomněla na bolest od tetování.

„Až se to naučíš, můžeš pokračovat s dalším, složitějším cvičením...“ vysvětlovala dál Zachara. „Třeba si dáš pod polštář nějakou věc. Nějakou speciální, o které víš jenom ty. A ve snu si ji odtamtud vytáhneš. Akorát se nikdy neví, kde se ve svém snu ocitneš. Nejlepší je, když začneš cestu ve svém pokoji, to je pak snadné si tu věc vzít. Třeba jednou jsem si dala pod polštář

svůj hřeben. Feš mi řekl, že na něm ve snu musím zlomit tři zuby. Sen je totiž také jenom paralela, ale myšlenková. Je to taková trochu pokřivená realita. A ve chvíli, kdy si uvědomíš svoji existenci ve snu, můžeš si v podstatě přitáhnout i jakoukoliv jinou věc a změnit ve snu její realitu. Čím líp se ti to daří, tím přirozeněji se ve snu cítíš.“

„A tobě se to někdy povedlo?“ zajímala se Vasilisa.

„Kdepak. Nemohla jsem ve snu najít svůj pokoj... Ale Feš to uměl... Představ si, jednou jsem se probudila a našla pod polštářem usušenou zaječí packu! Musel mi ji tam dát ve snu.“

Vasilisa se rozesmála, ale pak se v duchu otřásla při představě, že by podobné překvapení našla pod svým polštářem i ona.

„To znamená, že i ze snu si můžu cokoliv přinést?“ nadchla se. „To musím vyzkoušet...“

„Samozřejmě! Musíš to jen pevně tisknout v ruce. Jednou jsem se ve snu dostala k lesnímu jezírku... Strašně tam kvákaly žáby. Takoví hnusní, slizcí, jedovatě zelení skokani... Jednoho z nich jsem přinesla bratránkovi ukázat... Ještě napůl spal, ale měl z toho strašnou radost...“ Zachara se při té příjemné vzpomínce spokojeně usmála. Ale rázem její obličej opět pohasl: „Hrozně se mi po něm stýská...“

Vasilisa chtěla říct, že se jí po Fešovi také šíleně stýská, a proto ho má v plánu co nejdříve najít, ale vtom strnula. Černé tetování jako by pokryl ledový škraloup, který jí vysílal tisíce studených pichlavých jiskřiček do celého těla.

Zachara také polekaně přitiskla ukazováček ke rtům, očividně cítila to samé.

Vítám tě v Řádu výjimečných, Vasiliso Ohnivá, zazněl jí najednou v hlavě Astragorův odměřený řinčivý hlas. Ne ten mladý hlas Marka, ale jiný, starý. V myšlenkách byl nejspíš Astragor sám sebou – tisíciletým staříkem. Jak vidíš, důvěřuji ti, proto jsem tě obdařil čestným tetováním – černým křídlem Dragocijů, pokra-

čoval Astragor. *Dovol mi zasvětit tě do naší historie. Jsem rád, že ses setkala se svým pradědem, který byl kdysi dávno mým přítelem... Byl to on, kdo založil Řád výjimečných a sám osobně přijímal každého nováčka. Po něm jsem se do čela řádu postavil já a už spoustu let nepřetržitě jsem jeho předsedou... Ale tradice zůstala – každý nový člen absolvuje zasvěcení u tvého praděda. Jak vidíš, Vasiliso Ohnivá, máme toho hodně společného... Skutečnost, že ses stala mojí žákní, byla už dávno předurčena samotným Časem.*

Hlas utichl, ledový chlad v tetování zmizel a s ním se vytratila i bolest. Ale slova, která duch pronesl, zůstala a zanechala pocit úzkosti a neklidu.

Zachara v krátkosti vysvětlila, že se musí dostavit někam k východní zdi, kde byly služební pokoje – kuchyně, sklady a kůlna na dříví – a pak se kvapně rozloučila. Vasilisa si znovu lehla do postele, ale ať se snažila sebevíc, nemohla usnout. V hlavě jí pořád zněl Astragorův nepříjemný odměřený hlas. Proč říkal, že její studium na Zmijulanu bylo předurčeno Časem? Co má v plánu?

Po několikahodinovém trápení konečně usnula, ale tato noc jí žádné sny nepřinesla.

Druhý den ráno, jakmile Vasilisa posnídala, zatřpytilo se zrcadlo stříbrným leskem, načež z něj vyletěl svícen – nízká baňatá číše s ouškem a jednou tlustou svíčkou. Vasilisa postupovala podle Rokových instrukcí, které dostala o chvilku dříve, zapálila svíčku a postrčila svícen směrem k zrcadlu.

Ukázalo se, že takovéto svícny slouží jako průvodci po zámku a tento měl Vasilisu dovést na přesně určené místo.

Časový přechod končil ve zmijulanském parku. Na zeleném trávníku mezi keři, pečlivě zastříženými do přesných geometrických tvarů, stály židle rozestavené do půlkruhu a na nich už seděli ostatní žáci. Všichni na sobě měli fialovočerný plášť, který nejspíš nikdy neodkládali. Jejich pohledy byly upřené na černou skříňku na nízkém kulatém stolku.

Vyučování temných mágů na čerstvém vzduchu, pomyslela si s dávkou sarkasmu Vasilisa. Posadila se na volné místo na kraji a se zájmem si začala prohlížet ostatní. Vedle ní seděl ten kluk s dlouhými stříbrnými vlasy. Byl nejspíš jediný, kdo se nedíval na černou skříňku. Vasilisy si ani nevšiml. Dívka z něj měla dojem, že spí s otevřenýma očima.

Začali přicházet i další žáci: Ret, Dir, Felix... Ale Zachara kdovíproč nikde... A najednou Vasilisa nemohla uvěřit svým

očím! Spatřila Maryšku! Křišťálová klíčnice seděla na druhé straně v její řadě a stejně jako ostatní zírala na černou skříňku.

Co tady ta potvora dělá? Co když je její přítomnost na Zmijulanu nějak spojená se zmizením Feše? Hlavou jí běžely myšlenky jako o závod. Jestli Feš ve snu mluvil pravdu, mohla by se pokusit sebrat Maryšce Křišťálový klíč. Musí jen zjistit, na jak dlouho přijela a ve kterém pokoji je ubytovaná...

Maryška ucítila její upřený pohled a šlehla po Vasilise opovrhlivým pohledem, ale pak se znovu zahleděla na skříňku. Proč na ni všichni tak civí? Co na ní může být tak zajímavého?

Když už měla Vasilisa toho napjatého ticha po krk, objevil se konečně Rok – rozsvítil se ovál připomínající svým obrysem zrcadlo a vypustil známou černou postavu.

„Omlouvám se za zpoždění,“ pronesl suše Astragorův syn a bez meškání zahájil výuku. „V té skříňce se nachází běžný, ale velmi neobvyklý časodějný předmět. Co myslíte, že to je?“

„Časodějnická střela!“ navrhl jako první Ret.

„Časolist!“ ozval se Dir.

„Časoalbum,“ přispěl svým odhadem Felix.

„Taška-časovač,“ zapěla líbezně Maryška.

„Dobec!“

„Kinžál!“

„Hodiny!“

„Tikker!“

„Oprátka!“

Vasilisa pátrala nechápavě očima, kdo nazval oprátku běžným předmětem – ukázalo se, že je to asi dvanáctiletý světlovlasý kluk. Žáci vedle něj mu právě se smíchem dávali políčky.

„Opravdu nikdo z vás nepřijde na lepší odpověď?“ ozval se Rok s mírným úsměvem na rtech. Vasilisa viděla poprvé, že se alespoň pokouší o úsměv.

„Inerciální navigace!“ hádal dál Ret.

„Zrcadlo!“ zkusila to podruhé Maryška.

„Svítilna!“ vykřikla Vasilisa, protože si vzpomněla na svícen-
-průvodce.

Rokovy zachmuřené oči se nečekaně upřely na ni:

„Jsi nejbliž, Ohnivá... Pojď sem. Beztak budeme potřebovat
tvou pomoc.“

Vasilisa s trochou napětí splnila jeho pokyn: přistoupila a po-
stavila se na druhou stranu černé skříňky.

Rok mávnul stělou, stěny skříňky se otevřely a odhalily před
zraky všech...

„Věčnolampa!“ zvolal zklamaně Felix. „Ale to je přece úplně
obyčejná věc...“

„Obyčejná, pokud pomineme její hlavní zvláštnost – čas
v baňce je zacyklený.“ Rok přešel po žácích pozorným pohle-
dem, jako by se snažil zjistit, zda všichni pochopili důležitost
této informace. „Plamen se v ní neustále obnovuje díky jedinému
úseku času – proto se také jmenuje věčnolampa. A přesto
tento úsek vytváří myriády paralel, ze kterých se skládá čas sa-
motné lampy. Proto nám tato svítilna může ukázat stovky obra-
zů z minulosti. Právě tuto lampu mimochodem používali mno-
zí, vždyť je několik set let stará... Ohnivá, roztoč nad lampou
tikker. Proti směru hodinových ručiček. A neboj se, nebude to
trvat dlouho...“

Vasilisa si s rostoucími obavami sundala medailon z krku, vy-
volala časový flér a navyklým způsobem roztočila řetízek do
kruhu. K její radosti se mantisy objevily hned, navíc poměrně
zřetelné, a rozběhly se po trávníku. Postavy mužů v dlouhých
pláštích a širokých kloboucích, dámy v honosných šatech, děti
nejrůznějšího věku, chlapci a dívky v prostém oblečení – nej-
spíš sluhové, kuchaři, lokajové, nechyběl ani podkoní vedoucí
koně za opratě. Všichni ti lidé měli jednu věc společnou – drželi
věčnolampu.

